அன்பகம்

இது தூய பேனா நட்பு வேண்டி தம்முடைய இதயத்தை திறப்பவர் களுக்கான பகுதி.

வை. சுப்பிரமணியன்,
33, கடைவீதி,
பெத்தநாயக்கன் பாளையம்,
ஆத்தூர் வட்டம்
சேலம் மாவட்டம் - 636 109.

சினேகமணியன்,
இந்தியன் வங்கி கட்டிடம்,
இரண்டாவது மாடி,
எடப்பாடி,
சேலம் - 637 101

எம்.மாறன்,
35, சவுரி தெரு,
ஆலந்தூர்,
சென்னை - 600 016.

என். சுப்ரமணியன்.,
நெஞ்சத்தூர்,
மேலசேத்தூர்,
இளையான்குடி,
சிவகங்கை - 630 709.

கே.மணி,
137, வேலாயுதசாமி காம்ப்ளக்ஸ்,
முத்தூர் ரோடு,
வெள்ளக்கோவில்,
ஈரோடு மாவட்டம் - 638 111

பி.பாலாஜிகணேஷ்,
10,11, இராஜேந்திராகார்டன்,
சிவபுரி மெயின் ரோடு,
அண்ணாமலைநகர் - 608 00

ஆர்.ராஜ்குமாரன்,
மாரம்பாளையம்,
காராப்பாடி,
பு.புளியம்பட்டி - 638 45
ஈரோடு மாவட்டம்

காற்றாய் மாறிவிடு

சென்ற இதழின் கதைச்சுருக்கம்

குமரவேல்!

ஒரு பட்டதாரி இளைஞன்.

அம்மா ராஜாத்தியோடு ஒரு தொழிற் சாலையில் ஷிப்ட் ட்யூட்டி பார்க்கும் ஊழியனாக அவனது காலம் சென்று கொண்டிருந்தது. ஒரே அக்கா பத்மினிக்கு திருமணம் ஆகிவிட்டது. மாறன் என்கிற மிலிட்டரிக் காரருக்கு திருமணம் செய்து கொடுத்து அனுப்பி விட்டனர். அவள் இப்பொழுது ராஜஸ்தானில் ஏதோ ஒரு ஊரில் கணவனுடன் மிலிட்டரி கேம்ப்பிலேயே வசித்து வருகிறாள். கல்யாணம் ஆகி பல வருடங்கள் ஆகியும் குழந்தை பாக்கியம் இல்லை.

அப்பா ராஜாரத்னம், குமரவேல் சிறுவனாக இருக்கும்போதே காணாமல் போய் விட்டார். அவரும் குமரவேலுவின் அம்மாவும் காசிக்கு போய்விட்டுத் திரும்பும்போது ஒரு ரயில்வேஸ்டேஷனில் குடிக்க தண்ணீர் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு சென்றவர்தான்.. கிட்டத்தட்ட இருபது வருடங்கள் ஓடிவிட்டது. உயிரோடு இருக்கிறாரா இல்லையா என்றே தெரியாத நிலை. இருப்பினும் அவர் உயிரோடு இருப்பதாகவே நம்பிக் கொண்டிருக்கிறாள் ராஜாத்தி.

இந்நிலையில், ஒரு நாள் குமரவேலோடு காலேஜில் படித்த யானைமலை அரசகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த கருணாகரவர்மன் என்பவன் தனக்கு திருமணம் என்று பத்திரிகை கொடுத்து விட்டுச் செல்கிறான்.

யானைமலை ஜமீன் ஒரு காலத்தில் மிகச் செல்வாக்காக இருந்த சமஸ்தானம். இன்றும் ஏராளமான சொத்துபத்துக்கள் உள்ளன. ஆனாலும் அந்த சமஸ்தானத்தில் நிறைய மர்மங்கள், புரியாத புதிர்கள் இருப்பதாக ஊரார் நினைக்கின்றனர்.

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

இந்நிலையில் குமரவேலுவின் வீட்டிற்கு வரும் ஒரு குடுகுடுப்பைக்காரன், அவன் வீட்டிற்கு எச்சரிக்கை செய்கிறான். அதற்கு ஏற்ப அவனைப் பார்க்க வரும் சிவசாமி என்பவர் குமரவேலை, ஜமீன் திருமணத்திற்கு போகாதே - அங்கே போகும் பலர் உயிரோடு திரும்புவதில்லை என்கிறார்.

குமரவேலின் தாய் ராஜாத்தி இதை எல்லாம் கேட்டு பயப்படுகிறாள். ஒரே மகனும் ஒரே ஆதரவுமான குமரவேலை 'நீ எந்த திருமணத்திற்கும் போகாதே' என்றும் தடுக்கிறாள்.

குமரவேல் எல்லாவற்றையும் கேட்டு சற்று குழம்புகிறான். எல்லாமே ஒரு வேளை மூட நம்பிக்கையாக இருக்குமோ என்றும் நினைக்கிறான்.

இந்நிலையில் ஊரில் உள்ள பார்க்கிற்கு ஓய்வெடுக்கச் செல்பவன் கையில் நண்பன் ஒருவன் மூலம் பழைய புத்தகம் ஒன்று கிடைக்கிறது.

பிரசன்ன ஜாலம் என்னும் அந்த புத்தகம், போன நூற்றாண்டில் அச்சிடப்பட்ட மிக பழைமையான புத்தகம். அதில் ஜோதிடம், பிரசன்னம் தொடர்பான தகவல்கள் நிறைய இருக்கின்றன. ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீதரராகவன் என்பவர் எழுதியதாக அச்சிடப்பட்டிருக்கும் அப்புத்தகம் காகபுஜண்டர் என்னும் மகாமுனிவர் கனவில் வந்து சொன்னதை வைத்து எழுதியது என்று ஒரு குறிப்பும் அதில் இருக்கிறது.

அதில் உள்ள ஜோதிடக் குறிப்பை விளையாட்டாக பரீட்சை செய்து பார்க்கும் குமரவேல் பின் அந்த புத்தகத்தில் வந்த குறிப்புப்படியே சம்பவங்கள் நடப்பதைப் பார்த்து அதிசயித்துப் போகிறான். வீட்டுக்கு வருபவன் அம்மாவிடம் கூற, அவளும் அதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படுகிறாள். அந்தப் புத்தகத்தின் மேல் காக்கை ஒன்றும் வந்து அமர்ந்து விட்டுச் செல்கிறது.

இதெல்லாம் தற்செயலாகவும் அமானுஷ்யமாகவும் தெரிகிறது. இந்நிலையில் 'காணாமல் போன அப்பா உயிரோடு இருக்கிறாரா.. அவர் திரும்பி வருவாரா' என்கிற ஒரு பிரதான கேள்வியை அந்த புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு எழுப்ப, அதற்கு 'அவன் அப்பா வருவார்' என்று கூறுகிறது அந்த புத்தகம். அதேபோல அவன் அப்பாவும் அன்றே அந்த வீட்டுக்கு அவர்களைத் தேடிக் கொண்டு வந்து சேருகிறார்.

காசி யாத்திரையில் தண்ணீர் கொண்டு வரச் சென்ற சமயம் தண்டவாளத்தில் விழுந்து தலையில் அடிபட்டு சுயநினைவு போய் விட்டதாகவும் ரிஷிகேஷ் பக்கம் ஆசிரமம் அமைத்துள்ள சாமியார் ஒருவர் தன்னை கூட்டிச் சென்று ஆதரித்து காப்பாற்றியதாகவும், ஒரு பத்து நாட்களுக்கு முன்புதான் சுயநினைவு திரும்பியதாகவும் கூறுபவர், உடனே ஊருக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டதையும் சொல்லி அவர்களை ஆச்சரியப் படுத்துகிறார்.

அதேசமயம் ரிஷிகேஷ் ஆஸ்ரமத்தில் அவர் சித்தக்கலக்கத்துடன் இருந்த நிலையிலும் செய்த சிறுசிறு சேவைக்காக மகிழ்ந்து குருநாதர், 'காகபுஜண்டர் ஒரு புத்தகமாகவே உன் குடும்பத்துக்கு வந்து சேருவார்' என்றும் கூற.. குமரவேல் அந்த புத்தகம் வந்து விட்டதாக கூறி ஆச்சரியப்படுகிறான்.

அப்போது அவரும் அது ஒரு அற்புதமான விஷயம்.. காகபுஜண்டர் போன்ற முனிவர்களின் ஆற்றலை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்றும் கூறுகிறார்.

இந்நிலையில் திரும்பவரும் குடுகுடுப்பைக்காரன் முன்பு சொன்னதற்கு நேர் எதிர் பலனைக் கூறி, குமரவேலுக்கு சில தினங்களில் திருமணம் நடக்கும் என்றும், வரப்போகும் பெண் அரச குடும்பத்தவள் என்றும் கூறிச் செல்கிறான்.

குமரவேலுக்கு ஒவ்வொரு செயலும் ஆச்சரியம் தருகிறது.

இடையில் நண்பன் கருணாகரவர்மன் திருமண தினமும் வர திருமணத்திற்கு செல்கிறான். முன்பு போக வேண்டாம் என்று கூறிய அவன் தாய் ராஜாத்தியும் இந்த முறை தடுக்கவில்லை.

திருமணத்திற்காக யானைமலை செல்பவன் பிரசன்ன ஜால புத்தகத்தையும் எடுத்துச் செல்கிறான். சென்ற இடத்தில் அவனுக்கு ஒரு அதிர்ச்சியான தகவல் காத்திருக்கிறது.

அதாவது மணமகன் கருணாகரவர்மன் திருமணத்தை ஒட்டி செய்ய வேண்டிய அவர்கள் குல

தெய்வ வழிபாட்டுக்காக யானைமலையின் அடர்ந்த காட்டுக்குச் சென்றபோது காணாமல் போய் விட்டான் என்று தெரிகிறது. குமரவேல் அதிர்ச்சியடைகிறான்.

வீடு தேடி வந்து சிவசாமி சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அத்துடன் கருணாகரவர்மன் சார்ந்த யானைமலை ஜமீன் பற்றி பலதகவல்கள் அவனுக்கு தெரிய வருகிறது.

கருணாகரவர்மனின் ஜமீன் ஒரு சாபத்திற்கு உள்ளான ஜமீன். அங்குள்ள அரசின் வாரிசுகள் விதவைப் பெண்களையே திருமணம் செய்ய வேண்டும். வேறு பெண்களை திருமணம் செய்தால் விபரீதம் ஏற்படும்.

கருணாகரவர்மனின் அப்பா நாராயணவர்மாவும் வேணுமதி நாச்சி என்னும் விதவையை மணம் புரிந்து அவளுக்குப் பிறந்தவனே கருணாகரவர்மன்.

ஆனால், கருணாகரவர்மன் ஜமீன்சாபம், குலதெய்வ வழிபாடு இவைகளில் நம்பிக்கை இல்லாத விஞ்ஞான பார்வை உடைய ஒருவன்.

இருந்தும், காந்தமலை ஜமீனில் நிலா என்னும் நித்யமாலினி திருமணமான முதல்நாளே கணவனை இழந்தவள். அப்படிப்பட்டவளுக்கு வாழ்க்கை தருவதை முற்போக்காக கருதி சம்மதிக்கிறான்.

திருமண ஏற்பாடுகளும் நடக்கின்றன.

இந்நிலையில் திருமணத்திற்கு முதல்நாள் அவர்களின் குலதெய்வமான கோட்டைச்சாமியை வணங்க அவனும் அவன் தாய் தந்தையான நாராயண வர்மாவும், வேணுமதி நாச்சியும், அரண்மனை கார்வாரான திருநாவுக்கரசும், அரண்மனைத் திருமணங்களை நடத்தித்தரும் பொறுப்பில் உள்ள கொளஞ்சியப்பரும் சேர்ந்து காட்டுக்குச் செல்கின்றனர்.

'சரி.. ஏதோ தேங்காய்பழம் உடைத்து செய்யும் பூஜையாக இருக்கும். தலையைக் காட்டிவிட்டு வருவோம்' என்று சாதாரணமாக கருதி செல்லும் கருணாகரவர்மன் அங்கு சென்ற பிறகு அதிர்ச்சியடைகிறான்.

காரணம், அங்கே பலியிடுவதற்காக ஒரு புலியை பிடித்து வைத்திருக்கின்றனர். அதை அறுத்து அதன்

ரத்தத்தால் கோட்டைச்சாமிக்கு அபிஷேகம் செய்வது தான் பூஜையின் முக்கிய ஐதீகம்.

'இது அநியாயம்.. ஒரு வாயில்லா ஜீவனை பலியிட மாட்டேன்' என்று மறுத்து அந்த புலியையும் காட்டுக்குள் தப்பிக்கவிடும் கருணாகரவர்மன் வேகமாக அங்கிருந்து பாதி பூஜையிலேயே திரும்புகிறான்.

அந்த காட்டில் சாமியார் ஓடை என்று ஒரு ஓடையும், சாமியார் ஒருவரும் வாழ்ந்து வருவதாக நம்பப்படுகிறது. வழியில் அவரைப் பார்க்கிறான். அவர், அவனை அங்கு தன்னோடு வா என அழைத்துச் செல்கிறார். அப்படியே சாதாரணமாக தண்ணீரின் மேலும் நடந்து செல்கிறார். அதிசயிக்கிறான் கருணாகரவர்மன். அவரை பின் தொடர்கிறான்.

பூஜை முடிந்து திரும்பிவரும் ராஜா நாராயணவர்மா, ராணி வேணுமதிநாச்சி, கார்வார் திருநாவுக்கரசு என்று அவ்வளவு பேரும் கருணாகரவர்மனைக் காணாமல் திகைக்க, அவனது திருமணம் தடைபட்டு நிற்கிறது. ஊர்முழுக்க அவன் காணாமல் போனதே பேச்சாகவும் இருக்கிறது.

இந்நிலையில்தான் திருமண வீட்டிற்கு வரும் குமரவேல் கருணாகரவர்மன் காணாமல் போனது அறிந்து அதிர்ச்சியடைகிறான். அங்கே வரும் வயதான பெரியவர் ஒருவர் போலீஸை வைத்துக்கொண்டு காட்டில் அவனைத்தேடி கண்டு பிடிப்பதைவிட இந்த ஊரில் பைத்தியமாக சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் காக்காச்சாமி என்பவனிடம் ஒரு புத்தகம் உள்ளது. அதற்கு பெயர் பிரசன்னஜாலம் என்பதாகும். அதில் நாம் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு விடையை காகபுஜண்டரே எழுத்து மூலம் கூறுவார். அந்த புத்தகம் ஒரு அற்புதம் என்கிறார்.

திகைக்கிறான்.

அந்தப் புத்தகம்தான் அவனிடம் இருக்கிறதே.. எந்த காக்காச்சாமியை பெரியவர் குறிப்பிட்டாரோ அவர் மூலமாகத்தான் பார்க்குக்கு ஓய்வெடுக்கச் சென்றபோது அது அவன் வசப்பட்டது. ஆக கையில் வெண்ணையை வைத்துக் கொண்டா நெய்க்கு அலைவது?

உடனேயே ரகசியமாக ஒதுங்கி புத்தகத்தை திறந்து நண்பன் என்ன ஆனான் என்கிற கேள்விக்கு சக்கரத்தில் விடை தேடுகிறான்.

'அவன் உயிருடன் காட்டில் உள்ளான். காட்டில் உள்ள ஏரியில் இருக்கும் ஆமை முதுகு போன்ற பாறை மேல் ஏறி நில். விடை கிடைக்கும். நீ தனியே போ' என்று பதில் வருகிறது. உடனே காட்டுப்பக்கம் அவனைத் தேடிக் கொண்டு, வன இலாகா அதிகாரி ஒருவரின் ஜீப்பில் ஏறிக்கொண்டு அந்த அடர்ந்த காட்டுக்கு புறப்படுகிறான்.

வழியில் வன இலாகா அதிகாரி அவனைப் பற்றி விசாரிக்கிறார். அப்படியே இது கருணாகரவர்மனின் அப்பா நாராயணவர்மாவின் சதிச்செயலாகக் கூட இருக்கலாம் என்று புதிர் போடுகிறார்.

எப்படி என்று கேட்கிறான் குமரவேல்.

இந்த காட்டில் அஷ்டமாசித்து அறிந்த சித்தர்கள் உள்ளனர். அத்துடன் பிரசன்னஜாலம் என்று எதிர்காலத்தைச் கூறும் புத்தகம் ஒன்றும் இங்கே சுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கிறுக்கனிடம் உள்ளது. அவைகளை அடைய வந்த பலர் காணாமல் போயுள்ளனர். அந்த வரிசையில் இறுதியாக காணாமல் போனவன்தான் இந்த கருணாகரவர்மன்.

எங்கள் டிபார்ட்மெண்ட், ஜமீன்தார் நாராயணவர்மாவையே சந்தேகிக்கிறது. அவருக்கும் அஷ்டமா சித்துவை அடையும் விருப்பம் அதிகம். எனவே இந்த காட்டுக்கு வருபவர்களை அவர் நரபலி கொடுத்திருக்கலாம் என்று சந்தேகப்படுவதாக கூற குமரவேலுக்கு அதிர்ச்சி அதிகரிக்கிறது.

'அஷ்டமாசித்து, சித்தர்கள், நரபலி.' என்று விஷயம் எங்கெங்கோ செல்வதை உணர்பவன் அந்த அதிகாரியிடம் இருந்து நழுவி தனியேச் செல்கிறான். பிரசன்ன ஜாலப் புத்தகத்தின் பதிலில் வந்தபடி அந்த காட்டில் உள்ள ஏரியில் ஆமை முதுகு போன்ற பாறையை தேடிச் செல்கிறான். வழியில் சாமியார் ஒடை இடைமறிக்கிறது. அதில் இறங்கப்பார்க்கிறான். அதே சமயம் எதிரில்.?

இனி...

காற்றாய் மாறிவிடு

நான்காம் சக்தி

8

மனிதன் இடம் விட்டு இடம் செல்ல முதலில் கண்டறிந்த விஷயம் ஒரு சக்கரமாகும். அதிலிருந்துதான் வண்டிகள் தோன்றின. அதன் பரிணாம வளர்ச்சியில் இன்று பெட்ரோல் டீசலில் இயங்கும் கார், பஸ்கள் வந்து விட்டன.

இந்திரா சௌந்தர்ராஜன்

இதில் ஆகாயமார்க்கத்தில் பயணிக்க அவன் கண்டறிந்ததே விமானங்கள். அதைக்கூட இந்த நூற்றாண்டில் தான் கண்டறிந்ததாக நாம் நம்புகிறோம். ஆனால் வரலாற்றை உற்றுப்பார்த்தால் முந்தைய காலத்தில் பௌத்த சன்யாசிகள் இன்றைய விஞ்ஞானிகளை தூக்கிச் சாப்பிடுமளவுக்கு மேதமையுடன் இருந்திருப்பது தெரிய வருகிறது.

அகஸ்த சம்ஹிதை, கலித சூத்ரா, கரண மூலா போன்ற நூல்களில் விமானம் பற்றி நிறைய குறிப்புகள் இருக்கின்றன.

உடலைக் கோவிலாகக் கருதி அதைப் பேணுவதில் பௌத்தர்கள் சமர்த்தர்கள்.

சைவமும், வைணவமும் நம் மண்ணில் அவர்களை அழித்து ஒழித்து விட்டது என்பதே உண்மை. அதில் அவர்களின் ஆற்றலுக்கு சான்றான பல குறிப்பேடுகள் அழிந்து விட்டன.

அதன்படி உதான வாயுவை எவ்வளவு உள்ளிழுக்க வேண்டும், எவ்வளவு அதை வெளியில் விட வேண்டும் என்பதில் தான் ஒருவர் எடை குறைந்து லேசாவதும் ஆகாயத்தில் பறப்பதும் நிகழ்கிறது.'

குமரவேல் ஓடைக்கரையில் நின்று கொண்டு எதிரே பார்த்தபோது தூக்கி வாரிப்போட்டது. புரண்டபடி ஓடி வரும் ஓடை நீரில் ஒரு மனிதனின் உடம்பு ஏதோ ஒரு தக்கை மிதப்பது போல மிதந்தபடி அவனை நோக்கி வந்தது.

மிதக்கும் அந்த மனிதரின் வயிற்றின் மேல் தீபம் ஒன்று ஏற்றப்பட்டு அது எரிந்து கொண்டிருந்தது. மிதக்கும் மனிதரைப் பார்த்தால் சவம்போல் தெரிய வில்லை இரு கைகளையும் தலைக்கு பின்னால் கோர்த்துக் கட்டிக் கொண்ட நிலையில் விறைப்பாக படுத்திருந்தார். ஓடிவரும் ஓடை நீரும் அவரைச் சுமந்தபடி அவனுக்கு மிக அருகில் வந்து விட்டது.

குமரவேலும் கூர்ந்து கவனித்தான்.

கண்கள் மூடியநிலையில் அந்த உடல் ஒரு மரக்கட்டை போல மிதந்தபடி அவனைக் கடந்தும் சென்றது.

எப்படி இப்படி நீரில் ஒரு மனிதன் மிதக்க முடியும் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் பல சமயங்களில் மாலை முரசிலும், தினத்தந்தியிலும் சிலர் கிணறுகளில் துளியும் அசைவின்றி பல மணி நேரம் மிதந்து சாதனை புரிந்ததை படித்த ஞாபகம் மட்டும் வந்தது.

இந்த மனிதரும் அந்த ரகமோ?

எதனால் வயிற்றின் மேல் விளக்கு?

சில நொடிவரை புரியாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு அப்படியே ஓடை ஓரமாய் நடந்தான். தோளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது அவனது ஹோல்டான் பேக். உள்ளே பேண்ட், ஷர்ட், லுங்கி மற்றும் ஒரு சிறு கிட் பாக்ஸ். அதில் பிரஷ், பேஸ்ட், சோப், ரேசர் என்கிற இத்யாதிகள். பத்திரமாக கையில் நிரடியது அந்த பிரசன்ன ஜாலப் புத்தகம்.

அது கையை நிரடிய நொடி அதில் தோன்றிய பாடல் வரிகள் ஞாபகத்தில் வந்தன.

'கடகத்தில் விரல் தொட்ட பாலகா
கானகத்தில் இருக்கிறான் சினேகிதன்
காடதனில் கரட்டினில் காவினுள்
ஆவலில் கிடக்கிறான். காவதன் நடுவிலோர்
ஆமைப்பாறை.. மேலே நின்று 'ஓம்' என்றுரைக்க
காணலாம் அவனை.. கவனம் தனியே செல்!'

பாடல் வரிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் 'கா' எது.. அந்த காவல் நடுவில் ஆமைப்பாறை எங்கு இருக்கிறது?

கேள்வியோடு தேடியபடி நடந்தான்.

காட்டுக்கே உரித்தான பச்சை வாசம் மூக்கை நிரடியது. காற்றில் ஜில்லிப்பு கூடுதலாக இருந்து காதுமடலை விடைக்கச் செய்திருந்தது.

அடர்வான மரங்களில் விதம் விதமான பறவைகள். கீச்சு கீச்சு என்று அவை பேசும் பாஷை புதிதாக இருந்தது.

இப்படி ஒரு மலைக்காட்டை இதுநாள் வரையில் பார்த்ததில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டே நடந்தான்.

வழியில் ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி. கிட்டத்தட்ட இடுப்பு உயரத்திற்கு எம்பிய நிலையில் ஒரு சாரையும் நாகமும் பின்னிக் கொண்டு கலவியில் இருந்தன. எழும்பிய வேகத்தில் தரையில் விழுந்து மீண்டும் புரண்டபடி

மேலெழும்பி குமரவேலை ஒரு பொருட்டாகவே கருதாதது போல காதலில் திளைத்தன. ஒரு க்ஷணம் நெஞ்சம் கிள்ளப்பட்டது போல் ஆனாலும் எத்தனை அபூர்வமான காட்சி அது?

எச்சரிக்கையுடன் நின்று சில நிமிடங்கள் அதை ரசித்தான்.

இப்படித்தான் பின்னிப் பிணைந்திட வேண்டும். இப்படிச் செயல்பட்டால்தான் இன்பம் என்று எந்தப் பள்ளியில் அதற்கு யார் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். மனிதன் கூட பார்த்தும் கேட்டும்தான் அனேக விஷயங்களை உணர்ந்து கொள்கிறான். ஆனால் இந்த மிருகங்களுக்கு இந்த அறிவு எப்படிச் சாத்தியமாகிறது.

ஒருவேளை மனிதனைவிட இவைகளுக்கு நுட்ப அறிவும் திறனும் கூடுதலோ?

அந்த பாம்புகளின் பிணைப்பைப் பார்த்த நொடி குமரவேலுக்குள் இப்படி எல்லாம்தான் கேள்விகள் தோன்றின.

அந்த சர்ப்பங்களும் அப்படியும் இப்படியுமாக மிரண்டு நெளிந்து ஒரு புதருக்குள் ஒன்றை ஒன்று துரத்திக் கொண்டு ஓடி கண்ணைவிட்டு மறைந்தும் போயின.

குமரவேலும் நாலாபுறமும் பார்த்தபடி நடந்தான். முழங்கால் அளவுக்கு கோரைப்புற்கள் வளர்ந்திருந்தன. மேடும் பள்ளமுமாக இருந்தது மலைப்பரப்பு.

ஓடை நீர் மட்டும் உற்சாகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அதன் உற்சாகம் சப்தத்தில் தெரிந்தது. அதைப் பார்த்தவனுக்கு அது வரும் வழியில் தான் அந்த காடு இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றியது. சட்டென்று புத்தியிலும் ஒரு புதிய ஐடியா. தோளில் தொங்கியபடி இருந்த ஹோல்டான் பேகை கீழே வைத்து விட்டு பக்கத்தில் ஏற முடிந்த வரையில் இருந்த ஒரு நுணா மரத்தில் சரசரவென்று ஏறினான். இருபது முப்பது அடி உயரம்வரை கிளைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஏறியவன் கழுத்தை வளைத்து சுற்றிலும் பார்த்தான்.

அடர்வான மலைச்சரிவு.. அங்கங்கே பசுவின் மடியில் முட்டி முட்டிப் பால் குடிக்கும் கன்றுக்குட்டி கணக்காக மேக மூட்டைகள்.

பார்க்கப் பார்க்க படுரம்மியமாக இருந்தது. பார்வை ஓட்டத்தில் மலைச்சரிவில் வளைத்துக் கட்டி நீளக்கம்பளம் ஒன்றை விரித்துப் போட்ட மாதிரி நீர்ப்படுகை தெரிந்தது.

அதன் நடுவில் அங்கங்கே நெட்டுக் குத்தலாக முக்கோண, செவ்வகங்களில், ஒழுங்கில்லாத முனைகள் கொண்ட விட்டங்களில் நிறைய பாறைகள் தெரிந்தன.

அதில் எது ஆமை முதுகுப் பாறை?

மரத்தின் மேல் நின்று கொண்டு தீர்க்கமாகப் பார்த்தான் குமரவேல். ஏமாற்றமின்றி அந்தப் பாறையும் தெரிந்தது. ஒரு பரிசலை கவிழ்த்துப் போட்டார் போல கறுப்பாக தெரிந்த பாறைமேல் நிறைய கொக்குகள் அமர்ந்திருந்தன. கறுப்பும் வெளுப்புமாக பளிச்சென்று தெரிந்தது அந்தப்பாறை. மரத்திற்கும் அதற்கும் இடையே அதிகபட்சம் இருநூறு மீட்டர் தூரம் இருந்தால் அதிகம் என்கிற மாதிரி தோன்றியது.

ஆனால், பாறையைச் சுற்றிலும் ஏறி நீரின் சூழல். நீந்தியோ இல்லை நடந்தோதான் அந்தப் பாறையை அடைய முடியும் போல் தெரிந்தது.

எப்படியோ கண்ணில் பட்டதே என்கிற நினைப்போடு மரத்தில் இருந்து இறங்கியபின் பேக்கை திரும்ப எடுத்து தோளில் மாட்டிக் கொண்டு வேகமாக நடந்தான். போகிற போக்கில் அப்படியே கைக்கெடிகாரத்தைப் பார்த்தான். மணி மதியம் மூன்று. நல்ல பகல்பொழுதுக்கே உண்டான வெளிச்சம். அவனுக்குள்ளும் ஒரு புது அனுபவத்துக்கு ஆட்படப்போகும் துடிப்பு.

ஏரிக்கரையை அடையவும் நீரலைகள் ஓடி வந்து அவன் காலைத் தழுவின. சில அடிகள் போட்ட போது ஆழம் அதிகரித்துக் கொண்டே போனது.

ஹோல்டான் பேக்கோடு நீந்திச் செல்வது கூட முடியாது என்று தோன்றியது. பேக் முழுவதும் தண்ணீரில் நனைந்து அந்த பிரசன்ன ஜாலம் புத்தகம் ஒன்றுமில்லாமல் போய்விடும் போலத் தோன்றியது.

'என்ன செய்யலாம்?'

தீவிரமாக சிந்தித்தபின் இறுதியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். பேக்கை கரையில் அடர்வாக வளர்ந்திருக்கும்

ஒரு காட்டுச் செடியின் புதருக்குள் கொண்டு வைத்தான். அவன் பேக்கை வைத்த வேகத்தில் உள்ளே உறங்கிக் கொண்டிருந்த இரண்டு கீரிப் பிள்ளைகள் 'ஸ்டுக்'கென்று தாவிக் குதித்து ஓடி ஒரு க்ஷணம் அவன் நெஞ்சை அடைக்கப் பார்த்தன.

காடு என்றால் சும்மாவா?

அங்குலத்துக்கு அங்குலம் இங்கே எதுவும் இருக்கும் என்கிற பயம் உடம்பு முழுக்க வியாபிக்க அப்படியே திரும்பினான்.

தண்ணீரில் இறங்கினான்.

படித்த புத்தகத்தின் பாட்டு, வழியைக் காட்டியது. நடக்கத் தொடங்கினான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மூழ்கியவன் முழுவதுமாய் மூழ்கப் போன இடத்தில் இருந்து நீந்தத் தொடங்கினான். அந்த ஆமை முதுகுப்பாறை கண்ணில் பார்க்க அருகில் இருப்பது போல தோன்றி நீந்த நீந்த தூரச் செல்வது போல இருந்தது.

இருந்தும் வேகமாக நீந்தி பாறையை எட்டிப்பிடித்து அதன் மேல் ஏறி நின்றான்.

வீசிக் கொண்டிருந்த காற்று அவன் உடம்பில் மோதி குளிரச் செய்து உதட்டை ஊதவிட்டது.

கைகால்களை உதறிக் கொண்டவன்பாடல் வரிப்படி 'ஓம்' என்று உரக்கச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

அவன் எழுப்பிய அந்த சப்தம் அந்த மலைப் பிராந்தியம் முழுக்க எதிரொலித்தது.

ஓம்...

ஓம்...

ஓம்...

பிரணவப் பெருங்குரல் அந்தக் காடு மலை முழுக்க அலை அலையாய்ப் பரவியது.

அவனுக்கு மூச்சிரைத்தது.

குளிரும் நடுக்கித் தள்ளியது.

அடுத்து என்ன அற்புதம் நடக்கப் போகிறதோ தெரியவில்லையே.. ஆவல் ததும்பி வழிந்தது.

ஒரு வேளை எல்லாம் முட்டாள்தனமான எண்ணங்களோ? ஒரு வினாடி இப்படி குறுக்கிலும் கோணலாக ஒரு கேள்வி விழுந்தது.

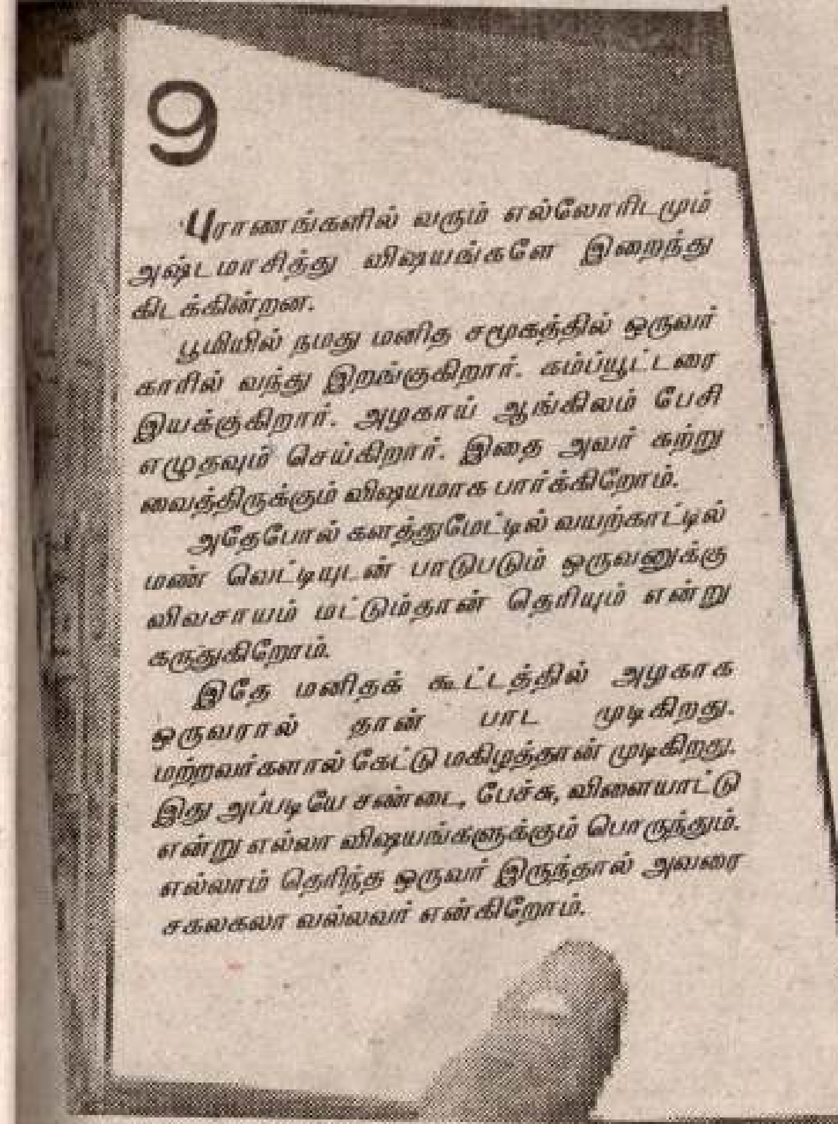

9

புராணங்களில் வரும் எல்லோரிடமும் அஷ்டமாசித்து விஷயங்களே இறைந்து கிடக்கின்றன.

பூமியில் நமது மனித சமூகத்தில் ஒருவர் காரில் வந்து இறங்குகிறார். கம்ப்யூட்டரை இயக்குகிறார். அழகாய் ஆங்கிலம் பேசி எழுதவும் செய்கிறார். இதை அவர் கற்று வைத்திருக்கும் விஷயமாக பார்க்கிறோம்.

அதேபோல் களத்துமேட்டில் வயற்காட்டில் மண் வெட்டியுடன் பாடுபடும் ஒருவனுக்கு விவசாயம் மட்டும்தான் தெரியும் என்று கருதுகிறோம்.

இதே மனிதக் கூட்டத்தில் அழகாக ஒருவரால் தான் பாட முடிகிறது. மற்றவர்களால் கேட்டு மகிழத்தான் முடிகிறது. இது அப்படியே சண்டை, பேச்சு, விளையாட்டு என்று எல்லா விஷயங்களுக்கும் பொருந்தும். எல்லாம் தெரிந்த ஒருவர் இருந்தால் அவரை சகலகலா வல்லவர் என்கிறோம்.

குமரவேலின் எதிரில், நீர்ப்பரப்பில் திடீரென்று அடியில் இருந்து ஒருவர் நீரை கீறிக்கொண்டு தலையை வெளியே காட்டினார்.

அவர் வந்த விதம், அவனைப் பார்த்த விதம் குமரவேலை உலுக்கி விட்டது.

அந்த முகத்துக்குரியவர் சிரித்தார்.

"நீங்க.. நீங்க.."

மனித வாழ்வின் இதே பரிமாணம் தான் தேவர் உலகில் வேறு விதத்தில் இருந்தது. காலம், இடம் 'இரண்டையும் வென்றவர்களாக அவர்கள் இருந்தனர். அதனால் நினைத்த இடத்தில் தோன்ற முடிந்தது. அதே போல உயரமாய், கட்டையாய் மாறும் ஆற்றல், நினைத்ததை அடையும் ஆற்றல், படைக்கும் ஆற்றல் எல்லாமே அவர்களிடம் இருந்தது.

ஆனால் அந்தச் செயல்களுக்கு அடித்தளம் அஷ்டமாசித்துதான் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒருவருக்கு எட்டு சித்தியில் எத்தனை சித்தி கைவரப் பெற்றிருக்கிறதோ அதற்கேற்ப அவரிடம் வல்லமை காணப்பட்டது.

விசுவாமித்திரர் இதனாலேயே திரிசங்கு சொர்க்கத்தை படைக்க முடிந்தது.

நாரத மகரிஷியும் பதினான்கு உலகிற்கும் நினைத்த மாத்திரம் சென்று வர முடிந்தது.'

"நான் யார்னு கேக்கறியா?"

"ஆமாம்.."

"நான் யார்ங்கறதை மட்டுமா.. நீ யார்ங்கறதையு[ம்] தெரிஞ்சுக்கத்தானே இந்த ஆமைப்பாறைக்[கு] வந்துருக்கே. என் கூட வா சொல்றேன்." என்றபடி அ[ந்த] மனிதர் ஆமைப்பாறை மேல் ஒரு தவ்வு தவ்வி ஏ[றி] நின்றார்.

'வா' என்று சொல்லி விட்டு ஏறி நிற்கிறாரே? ஏதோ மைதானத்தில் நின்று கொண்டு அழைப்பது போல ஒரு தொனிவேறு.. சுற்றிலும் தண்ணீர். இதில் எப்படிச் செல்வது?

நீந்திவரச் சொல்கிறாரா? குமரவேல் வழக்கம் போல் எண்ணக் குவியலுக்குள் சிக்கி மூச்சுத்திணறத் தொடங்கினான்.

அவர் சிரித்தபடி முகத்து நீரை வழித்து விட்டார்.

அவன் வலது கையை இழுத்துப் பிடித்தார். பின் வருடிக் கொடுத்துவிட்டு "என் முதுகில் உப்பு மூட்டை மாதிரி தொத்திக்கோ.." என்றார்.

குமரவேலுக்கு அது வேடிக்கையாகவும் விபரீதமாகவும் கூட தோன்றியது. வெறித்தான்.

"உன்னைத்தான்.. உம்.. என் முதுகுல ஏறு."

"என்னங்க இது.. சின்னப் புள்ளையாட்டம்."

"அட ஏறுப்பா.. அப்பத்தானே நம்ம மலை வீட்டுக்கு போக முடியும்."

"மலை வீட்டுக்கா.. அது எங்க இருக்கு."

"அதைக் காட்டத்தான் கூப்பிடறேன்.. நீயோ மெட்டிக்கிட்டு நிக்கறியே.."

"இல்ல.. உங்க முதுகு மேல நான் ஏறினா நீங்க எப்படி என்னை தூக்கிட்டு நீந்துவீங்க."

"நான் நீந்தப் போறதா உன்கிட்ட சொல்லலியே.."

"அப்படின்னா."

"ஏறு.. என்ன பண்றேன்னு பாரு.."

அவர் தூண்டிவிட்டு, அவன் கையைப் பிடித்தும் இழுத்தார்.

குமரவேலும் அரைமனதாக முதுகில் ஏறினான். ஈர உடம்பு வழுக்கியது. இருந்தும் அவர் அவனை இறுக்கிப் பிடி போட்டு பிடித்துக் கொண்டார். அப்படியே இழுத்து ஒரு பெருமூச்சு.. பிறகு 'ஜெய் சற்குருதேவா' என்று ஒரு உச்சபட்ச குரலில் சொல்லிவிட்டு விறுவிறுவென்று தரையில் ஓடுவது போல தண்ணீமேல் ஓட ஆரம்பித்தார்.

குமரவேல் விக்கித்துப் போய்விட்டான்.

அதிகபட்சம் ஒரு நிமிட நேரம்.. ஓடியவர் மலைச் சரிவினை தொட்டு முடித்தார். சரிவில் பலவித இடுக்குகள்.. ஒரு யானை நுழையலாம் என்கிறாற்போல

இடைவெளிகள். அதில் ஒன்றில் நுழையவும் அந்த இடைவெளி வளைந்து வளைந்து எங்கெங்கோ போயிற்று. இறுதியில் ஒரு குகை போன்ற உட்குழிவான இடத்தில் முடிந்தது. அந்த உட்குழிவினுள் மிகப்பெரிய சமதளப் பாறை.. அந்தப்பாறை மேல் பலர் அமர்ந்து கொண்டிருந்தனர். சிலர் சில யோகாசனப் பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அந்த கூட்டத்தில் குமரவேலின் நண்பன் கருணாகரவர்மனும் இருந்தான். குமரவேலைப் பார்த்து விட்டு ஓடிவந்தான். ஆள் முற்றிலும் மாறிப் போயிருந்தான். இடுப்பில் ஒரு கோவணம். மற்றபடி உடம்பில் பொட்டுத் துணியில்லை. பார்க்க ஒரு இளம் சன்யாசி போல இருந்தான்.

"கருணா.. நீயா.."

"நானேதான். நீ வரப்போறதா குருநாதர் சொன்னார்."

"என்னடா இது கோலம். அங்க கல்யாண வீட்ல உன்னைக் காணாம எல்லாரும் தத்தளிச்சுக்கிட்டு இருக்காங்க. நீ என்னடான்னா இங்க கோவணத்தோடு சாமியாராட்டம் என்ன பண்ணிகிட்டிருக்கே."

"என்ன பண்ணிட்டிருக்கேனா. இனிமேதான் நான் வாழவே போறேன். வா.. குருநாதரை அறிமுகம் செய்து வைக்கறேன்."

"குருநாதரா.. யார் அவர்.."

"வா காட்றேன்.." கருணாகரவர்மன் குமரவேலை கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றான். அவனை அங்கே முதுகில் தூக்கிக் கொண்டு தண்ணீரின் மேல் ஒரே ஓட்டமாய் ஓடி வந்தவர் அவனை சேர்க்க வேண்டிய இடத்தில் சேர்த்து விட்டவர்போல ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

சுற்றி இருப்பவர்கள் எல்லோருமே கோவணத்துடன் தான் இருந்தனர். ஆளுக்கு ஆள் விதவிதமான பயிற்சியில் இருந்தனர். ஒருவன் மலைப்பாறை சரிவில் ஒரு பல்லிபோல் கைகளைப்பற்றிக் கொண்டு ஏறிக் கொண்டிருந்தான். எதுவும் மனித சக்திக்கு உட்பட்ட காரியமாகவே தெரியவில்லை.

"கருணா எல்லாரும் என்ன பண்றாங்க."

"குருநாதர் சொல்லிக் கொடுத்ததை செய்துகிட்டிருக் காங்க."

"இவங்கல்லாம் யார்."

"என்னை மாதிரிதான்.. உன்னை மாதிரிதான்.."

"இது என்ன பயிற்சி."

"இதுதான் மனுஷனாப் பொறந்தவன் செய்ய வேண்டிய பயிற்சி. சில பயிற்சிகள் செய்தா ஒரு மாசத்துக்கு கூட பசியே எடுக்காது."

"உளறாதே.. எப்படி அங்க கல்யாணப் பொண்ணை தவிக்க விட்டுட்டு இங்க உன்னால எனக்கென்னன்னு இருக்க முடியுது."

"கோவிச்சுக்காதே.. எனக்கு கல்யாண வாழ்க்கை, குடும்பம், குழந்தை இதுல எல்லாம் நம்பிக்கையோ பிடிப்போ இல்லை."

"இல்லாமதான் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சியா."

"இங்க வர்றதுக்கு முந்திவரை அந்த உலக வாழ்க்கைதான் எனக்கு பெருசா தெரிஞ்சுது. எப்ப என் குருவை பார்த்தேனோ அப்பவே அது பெரிசில்ல.. இங்க யோக வாழ்க்கை வாழ்றதுதான் பெருசுன்னு தெரிஞ்சு போச்சு."

"கருணா.. நீயா இப்படி எல்லாம் பேசறே. உனக்கு ஒண்ணும் ஆயிடலையே."

"நீதான் இப்ப சராசரி மனுஷனாட்டம் பேசறே. உன்னை சுமந்துகிட்டு ஒருத்தர் தண்ணிமேல நடந்து வந்துருப்பாரே.."

"நடந்தா.. ஓடின்னு சொல்லு. ஆமா அது என்ன மாயம்."

"அது ஒரு மாயமும் இல்ல.. அவர் இலஹிமா சித்தில கில்லாடி.. நூறு கிலோ வெயிட்டோட பஞ்சாட்டம் மாற அவரால முடியும்."

"இலஹிமா சித்தியா.."

"ஆமாம்.. இது ஒரு அஷ்டமாசித்துக்கூடம். நீ வந்துருக்கறது சாதாரண இடமில்லை. இந்த மலையும் மலையை சுற்றியுள்ள ஏரியும் இருக்கே.. இதுக்கு புராணச் சிறப்பு உண்டு. ஒரு காலத்துல இது பொய்கையா இருந்தது. இந்த பொய்கைலதான் ஆறு சுடர் விழுந்து அதுல இருந்து முருகன் பிறந்தானாம்.

அவனை சீராட்டி வளர்த்த கார்த்திகைப் பெண்கள் தங்கியிருந்த இடம்தான் இந்த குகை.

அஷ்டமாசித்தியை அன்னை பார்வதிகிட்ட இருந்து

பெற்ற அவங்க, அதை இங்க தவம் செய்ய வந்த ஒரு முனிவருக்கு உபதேசிச்சாங்களாம். அவர் வழிவழியா பலருக்கு சொல்லிக் கொடுக்க அதோட தொடர்ச்சியில இப்ப இங்க இருக்கறவர்தான் என் குரு சரவணானந்த சாமி."

கருணாகரவர்மன் புராணத் தொடர்போடு சொன்னதைக் கேட்டு நம்புவதா இல்லை அதை கேட்டு சிரிப்பதா என்றே தெரியவில்லை குமரவேலுக்கு..

அவன் கருணாகரவர்மனின் விளக்கத்தில் ஒன்றும் புரியாதபடி குழம்பிப் போய் நிற்கவும்..

"வாப்பா.. வந்துட்டியா." என்று ஒரு குரல் கேட்டது. கருணாகரவர்மன் சொன்ன அந்த சரவணானந்த சாமிதான் அவனை வரவேற்றபடி வந்தவர்.

"சாமி.. நீங்க சொன்ன மாதிரியே என் சினேகிதன் என்னைப் பார்க்க வந்துட்டான்."

"சந்தோஷம்.. இந்த இடமும் மனுஷங்களும் உனக்கு அன்னியமாவும் அதிசயமாவும் இருக்கா."

"ஆமாம்.. இதெல்லாம் கனவா இல்லை நிஜமான்னே தெரியல. கனவு இல்லையே."

"நீ கனவுன்னு நினைச்சா கனவு. நனவுன்னா நனவு."

"என்ன சாமி நீங்க இப்படி ஒரு பதிலை சொல்றீங்க."

"இது சித்துக்கூடம்.. இங்க எதை எப்படி நினைக்கிறோமோ அப்படி ஆயிடுவோம். கேட்டது எதுவா இருந்தாலும் கிடைச்சிடும்."

"அது எப்படி."

"சொன்னா உனக்கு புரியாது."

"இல்ல.. நீங்க சும்மா சொல்றீங்க."

"சரி அப்படித்தான்னு வெச்சுக்கயேன்."

அவர், அவனுடன் வாதிக்க விரும்பாத மாதிரி நறுக் நறுக்கென்று பதில் சொன்னது அவனை என்னவோ செய்தது.

"கருணாகரா.. பேசிகிட்டு இரு. நான் கொஞ்சம் வெளிய போய்ட்டு வரேன்."

அவர் அவனிடம் சொல்லிவிட்டு சற்று விலகிச் சென்றார். சென்ற நொடியில் மாயமாய் மறைந்து கண்ணில் தெரியாதபடி, காற்றில் கரைந்துவிட்ட மாதிரி ஆனார்.

"கருணா.. என்னப்பா இது. பெரிய மாயாஜாலமா இருக்கே. எங்க இப்ப பேசின அவர்."

"காற்றாமாறி அவர் விரும்பற இடத்துக்கு போயிருப்பார்."

"காற்றா மாறதா"

"ஆமாம் குமரவேல்.. அவர்தான் சொன்னாரே. இங்க நாம எது நினைச்சாலும் அது நடக்கும். இது சித்துக்கூடம்."

"அத விடு.. அது எப்படி ஒரு மனுஷன் காத்தா மாற முடியும்."

"மாறினதைப் பார்த்துமா இந்த கேள்வி."

"இல்ல.. இது ஏதோ மாயாஜாலம்."

"சரி மாயாஜாலம்னே சொல்.. ஆனா, அந்த மாயாஜாலம்னா என்னன்னு தெரியுமா உனக்கு."

"அது எப்படி தெரியும். ஆமா உனக்கு தெரியுமா."

"தெரிஞ்சுக்கத்தான் இங்க இருக்கேன்."

"உனக்கென்ன பைத்தியமா.. அழகான பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு சந்தோஷமா வாழறத விட்டுட்டு.."

"முட்டாள்.. அந்த வாழ்க்கை அதிகபட்சம் இன்னும் ஐம்பது வருஷமோ இல்லை அறுபது வருஷமோதான். ஆனால் இங்க கிடைக்கற யோக வாழ்க்கை அழிவே இல்லாதது.. தெரியுமா உனக்கு."

"இப்படி கோவணத்தோட ஆண்டியா ஆயிரம் வருஷம் வாழ்ந்தாலும் அதுல என்னடா பிரயோஜனம். அப்பா, அம்மா, அக்கா, தங்கை, ஆசை, பாசம்னு புகழ் செல்வம்னு வாழறது வாழ்க்கையா.. இல்லை இப்படி கோவணத்தோட உக்கார ஒரு நாற்காலிகூட இல்லாத ஒரு குகைல ஆதிவாசி மாதிரி வாழறது பெருசா.. எப்படி கருணா மாறினே.

உனக்கு என்ன குறைன்னு நீ இப்படி ஆனே.. யார் உன் புத்தியை இப்படி மாத்தினது."

"தலைகீழா சொல்றே.. என்னோட பாவம் நான் சராசரி மனுஷனா பொறந்து ஆசாபாசங்களுக்குட்பட்ட மனுஷனா வாழ்ந்தது.. அந்த பாவ கர்மம் ஒரு முடிவுக்கு வரவும், நான் செய்த புண்ணிய பலன்கள் என்னை இந்த காட்டுக்கு தள்ளி வந்தன. என் குருநாதரையும் என்

கண்ணுல காட்டின. அவர் மூலமா நான் அழியாத பலவித்தைகளை கத்துக்கப் போறேன்.

ஜமீன் செல்வத்துக்கு கூட ஒரு நாள் அழிவு உண்டு. ஆனா இங்க எங்களுக்கு கிடைக்கப் போற அஷ்டமா சித்துக்கு மட்டும் அழிவே கிடையாது."

கருணாகரவர்மன் ஒரு மேடைப் பேச்சாளன், பிரசங்கம் ஒன்றில் பேசுகிற மாதிரி பேசினான்.

குமரவேலுக்குள் ஆச்சரியக் குமிழ்கள்..

'செல்ஃபோனும் கையுமாய் காரில் ஸ்டைலாக வந்திறங்கும் கருணாகரவர்மனா இப்படிப் பேசுவது.

கவளம் கவளமாக புகைவிட்டபடி ஸ்டைலாக சிகரெட் பிடிக்கும் அவனா இன்று இப்படி.. இது எப்படி நடந்தது..

சில சாமியார்கள் மூளைச்சலவை செய்து விடுவார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். படித்துமிருக்கிறான்.

அந்த சாமியாரும் இவனை அப்படி ஏதாவது செய்து இப்படி பேச வைத்து விட்டாரா.

ஏகப்பட்ட பேர் இந்த காட்டுப் பகுதிக்கு வந்து காணாமல் போனது கூட இந்த சாமியாரின் மூளைச் சலவையால்தானா.

அப்படி காணாமல் போனவர்கள் தான் இங்கே யோகப் பயிற்சி, தியானம் என்று ஆளுக்கு ஆள் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்பது கூட தெரியாதபடி செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களா.

அடடா..

இவர்களோடு சேர்ந்து கருணாகரனும் மாட்டிக் கொண்டு விட்டானே.

இவனை எப்படி இங்கிருந்து மீட்பது.'

குமரவேலுக்கு வேறு விதமாய் எண்ணங்கள் ஓடியபடியே இருந்தன.

அதுவும் சமீப காலமாய் சாமியார்கள் தொடர்பாய் எவ்வளவோ தகவல்கள். கோவைக்கு அருகில் ஒரு சாமியார் இளைஞர்களாய் பார்த்து மனம் மாற்றுகிறார். அவர்களும் கறுப்பு வேட்டி சட்டை என்று அணிந்து கொண்டு வீட்டை விட்டு அவரிடமே போய்ச் சேர்ந்து விட்டனர். பெற்றோர்கள் எவ்வளவு அழைத்தும் அவர்கள்

திரும்பி வரத்தயாராய் இல்லை.

கம்ப்யூட்டர் காலத்தில் நடுத்தட்டு வகுப்பினர்கூட மாருதி காரும், இண்டிகாவும் வாங்கி வலம்வரும் நவீன யுகத்தில் இப்படியும் கூட மனிதர்கள் இருப்பதை எண்ணி அப்பொழுதெல்லாம் குமரவேல் மிக ஆச்சரியப் பட்டதுண்டு.

ஆனால் அந்த மாதிரி ஒரு அனுபவம் தனக்கே ஏற்படப்போகிறது என்று அப்பொழுது அவன் நினைத்துக்கூட பார்த்திருக்க மாட்டான்.

இப்பொழுது..

ஆச்சரியம் பொங்கி வழிந்தது. அதே சமயம் பயமாகவும் இருந்தது. அடேயப்பா.. எவ்வளவு பேர். எவ்வளவு பேர்.

இவர்களைக் காணாமல் ஒரு பக்கம் போலீஸ் டிபார்ட்மென்ட்டே மண்டையைப் பிய்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. இவர்கள் என்னடாவென்றால் இங்கே உடம்பை வளைத்துக் கொண்டு யோகம், தியானம் என்று முடங்கிக் கிடக்கிறார்களே.

எப்படி இது நாள் வரை வாழ்ந்த வாழ்க்கையை இவர்களால் புறக்கணிக்க முடிந்தது.

அடுப்பின் மேல் பாத்திரத்தில் இருக்கும் பால் எப்படிப் பொங்கும். அப்படிப் பொங்கியது குமரவேலின் மனது.

கருணாகரவர்மன் புன்னகையோடு பார்த்தபடியே இருந்தான்.

"என்னென்னவோல்லாம் தோணுது இல்ல உனக்குள்ள."

"ஆமாம்.. காலேஜ் லஃப்லையே கூட கிளாஸ் போரடிக்கக் கூடாதுன்னு ரொம்ப எதிர்பார்ப்பே. எப்பவும் கலகலன்னு இருக்கத்தான் விரும்புவே. யாராவது கோவில் பிரசாதம்னு கொடுத்தா ஆயிரம் கேள்வி கேட்பே. நெத்தியில விபூதி வச்சுக்க எவ்வளவு தூரம் யோசிப்பே. நீயா இங்க இப்படி கோவணத்தோட.."

"இவ்வளவுதான் கேள்விகளா.. இல்லை இன்னும் இருக்கா."

"என்னத்த சொல்ல.. எப்படி கருணா மனசு மாறினே. அப்படி என்ன இருக்கு இங்க."

"என்ன இல்லை இங்கே."

"என்ன இல்லையா.. உட்கார ஒரு நாற்காலி இருக்கா. குடிக்க ஒரு காபி கிடைக்குமா. கால் நீட்டி படுக்க ஒரு படுக்கை.. அவ்வளவு ஏன். மேடு பள்ளம் இல்லாதபடி ஒரு சமதளம் முதல்ல இங்க இருக்கா."

"உடம்போட சௌகர்யங்களை மனசுல வெச்சுக்கிட்டே கேள்வியா கேக்கறியே."

"வேற எதை மனசுல வெச்சுக்கிட்டு கேக்க சொல்றே. உடம்பு திடமா இல்லைன்னு உனக்கு யார் சொன்னது. அங்க பார்."

கருணாகரவர்மன் அங்கே சற்று தூரத்தில் அமர்ந்திருந்த ஒருவரைக் காட்டினான். அவன் காட்டுவது தெரிந்தோ என்னவோ அவர் வாயைத் திறந்தார். ஐந்து விரல்களை உள்ளே விட்டார். ஒரு அதிசயம் போல அவரது கை அப்படியே வாயினுள் நுழைந்து மார்பு வரை போனது. கிட்டத்தட்ட கை முட்டி வரை வாயினுள் போய் விட்டது. குமரவேலுக்கு சுறுக்கென்றது. அவர் வாயினுள் விட்ட கையை வெளியே எடுத்தார். கூடவே வயிற்றின் குடல் பாகத்தை அவர் விரல்களால் பிடித்து இழுத்து வந்திருந்தார்.

ஐய்யோ..

குமரவேலின் கண்கள் காதுவரை விரிந்தன.

அவர் வயிற்றுப் பாகத்து மொத்தக்குடலையும் ஆட்டையும் மாட்டையும் உரிக்கையில் குடலை தொட்டுத் தூக்கி அப்புறப்படுத்துகிற மாதிரி கைகளில் பிடித்தபடி அவனைப் பார்த்தார்.

பிறகு அப்படியே திரும்ப உள்ளே தள்ளி விழுங்கினார். குடலும் வயிற்றுப் பாகத்துக்குள் சென்று பழையபடி ஆனது.

"பாத்தியா."

"இது.. இது என்ன மாயாஜாலம்."

"புரியாதவரை எல்லாம் மாயாஜாலம்தான். புரிஞ்சுட்டா ஒரு சாதாரண பயிற்சி."

"ஆனாலும் கொடுமையா இருக்கே."

"இதுவா கொடுமை.. உடம்பைப் புரிஞ்சுக்கிட்டு அதை கட்டி ஆள்ற சாதுர்யம் இது."

"இல்ல.. இது சாதுர்யம் இல்ல. வேற ஏதோ கண்கட்டு."

"கண்கட்டு செய்யறவங்க எதுக்கு குமரவேல் இப்படி சிரமப்பட்டு யோக நிஷ்டை எல்லாம் செய்யணும்."

"நீ என்ன சொல்றே."

"உன்னை கேள்வி கேட்கவே விடவேண்டாமே.. நீ சொல்ற அந்தக் கண்கட்டால உன் வாயைக் கட்றதோ இல்லை மனசை மாத்தறதோ பெரிய விஷயமா.."

கருணாகரவர்மன் அடுக்கடுக்காய் சரியான பதில் கேள்விகளையே கேட்டான். குமரவேலும் கொஞ்சம் சமாதானமானமாதிரி விழித்தான்.

"சரி.. நீ எப்படி இதை எல்லாம் பெரிசா நினைக்கறே. அத மட்டும் சொல்."

"அத எப்படி சொல்வேன். எப்ப ஒரு மனுஷர் தண்ணியில நடக்கறத பார்த்தேனோ அப்பவே எனக்கு உலகத்துலயே அதுதான் பெரிய விஷயமா பட்டுச்சி. ஒரு தெரு நாய்கூட எப்படியோ அலைஞ்சு திரிஞ்சி சாப்பட்டு உயிர் வாழ்ந்து பிறகு செத்துப் போயிடுது.

எப்படியாவது உயிர் வாழறதா பெருசு.

இந்த மாதிரி நினைச்சுப் பார்க்க முடியாததை சாதிக்கறது தானே பெரிசு."

"வாஸ்தவம்தான். உனக்கு அதிசயமா பெரிய விஷயமா தெரிஞ்ச அதே விஷயம் எனக்கு பயமூட்டக் கூடிய ஒரு மாயாஜாலமாதான் தெரிஞ்சிச்சு. அதான் நான் கேள்வியா கேட்டுகிட்டு இருக்கேன். நீ பதிலா சொல்லி கிட்டிருக்கே."

"சரியா சொன்னே.. ஒருவன் ஆசிரியனா இல்ல மாணவனாங்கறது அவன் ஒரு விஷயத்தை எப்படி பாக்கறாங்கறதுலதான் இருக்கு. ஒரு பாம்பு தூங்கிக்கிட்டு இருக்கு. அதை பழுதுன்னு நினைச்சா தாண்டிப் போயிகிட்டே இருப்போம். ஆனா ஒரு பழுதையே பாம்பா நினைச்சுட்டா ஒரு அடி கூட எடுத்துவைக்க முடியாது இல்லியா."

"அப்ப எல்லாமே பாக்கறதுலதான் இருக்கா."

"நிச்சயமா."

"எப்படி உன்னால மட்டும் இந்த விஷயத்தை பயமில்லாம ஆர்வமான ஒண்ணா பார்க்க முடிஞ்சிச்சு."

"இதுக்கு ஒரே பதில்தான். அதுதான் காலநேரம்."

"காலநேரமா."

"ஆமாம். காலநேரம்தான்."

"இப்படி மொட்டையா சொன்னா எப்படி."

"என் அறிவுக்கு இப்ப அவ்வளவுதான் சொல்ல முடியும். இதுக்கு மேல புரியணும்னா என் குருநாதரைக் கேள்."

அவன் சொல்ல, அவரும் வர சரியாக இருந்தது.

"என்னப்பா.. நிறைய சந்தேகங்களா."

"ஆமாம்."

"நாங்கள்ளாம் மனிதர்களா.. இல்ல பேய் பிசாசுகளான்னா."

"கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான்."

"உன் சௌகர்யத்துக்கு நினைச்சுக்கோயேன்."

"என்ன சாமி பதில் இது. உங்களை நான் தப்பா நினைச்சா நீங்க வருத்தப்பட மாட்டீங்களா."

"நீ நினைக்கறதுக்கு நான் எதுக்கு வருத்தப்படணும்."

"எப்படி வருத்தப்படாம இருக்க முடியும். ஒரு மனுஷன் வாழறதே நாலு பேர் நல்லவிதமா பேசலைன்னாலும் தப்பா பேசிடக்கூடாதுன்னு தானே."

"அது ஒரு கூட்டமா வாழற மனுஷ சமூகத்துல.. இங்க எங்க இருக்கு சமூகம்."

"இவ்வளவு பேர் இருக்கீங்களே.. நீங்கள்ளாம் யார்."

"உலகத்துல இருக்கற கோடிக்கணக்கான உயிர்கள்ள நாங்களும் ஒரு உயிர். பிறப்பு இறப்பு.. பின் பிறப்பு இறப்புங்கற வட்டத்துக்குள்ள சிக்கிச் சிக்கி திரும்பத் திரும்ப பிறக்காம பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் ஒரு முடிவை தேடிகிட்டு இருக்கற ஜீவன் முக்தர்கள்."

"பிறப்பும் இறப்பும் நம்ம கைலயா இருக்கு. அது சாமி கைலன்னுல்ல சொல்வாங்க."

"எந்த சாமி கைல."

"அது.. அது.. தெரியல."

"அப்ப உன் கைல எதுதான் இருக்கு."

"என் கைல.. என் கைல."

"அதுவே தெரியலியா."

"நீங்க சொல்ல வர்றதை நேராவே சொல்லுங்க."

"நான் எப்ப கோணலா கேட்டேன். உன் கைல என்ன இருக்குன்னு தானே கேட்டேன்."

"உடம்புல தெம்பு இருக்கு. மனசுல எண்ணங்கள்

இருக்கு. எதையும் ஏன் எதுக்கு எப்படின்னு கேக்கற அறிவிருக்கு."

"இதெல்லாம் இருந்துட்டா போதுமா."

"போதாதா."

"உன்னை விட பல அறிவு குறைந்த, நீ அற்பம்னு நினைக்கிற பூச்சியும் புழுவும் மேலானது. சந்தோஷமா வாழுதுன்னு சொல்றேன் ஒத்துக்கறியா."

"எப்படி."

"பசிக்கு சாப்பிடறதும், சாப்ட்டது செரிக்கறதுக்காக பறந்து திரியறதும், திரும்ப சாப்பிடறதும் தவிர அதுக்கு வேற வேலை இருக்கா."

"இல்லை.. ஆனா, அப்படி வேற வேலை இல்லாம இருக்கறது ஒரு மேலான விஷயமா?"

"அப்ப எது மேலான விஷயம். ஓடி ஓடி சொத்து சேர்த்துட்டு கடைசியில எடுத்துட்டு போக முடியாமலும் எப்ப சாவோம்னு கூட தெரியாமலும் இருக்கறதா."

"உங்க கேள்வியில பெருசா அர்த்தம் இருக்கற மாதிரியும் இருக்கு. அதே சமயம் குழப்பற மாதிரியும் இருக்கு."

"உன் கைல என்ன இருக்குன்னு கேட்டேன். வேதாந்தி மாதிரி என் கைல என்ன இருக்கு. எல்லாம் சாமி கைலதான்னு சொன்னே. சரி அது எந்த சாமின்னு கேட்டேன் முழிக்கறே. தொட்டுத் தொட்டு உனக்கு பதில் சொல்லிகிட்டே வந்தா குழப்பற மாதிரியும் இருக்குன்னு சொல்றியே."

"அப்ப நான் சாமி கைலன்னு சொன்னது தப்பா."

"சாமி கைலன்னா எந்த சாமி கைல.. அதை சொல்."

"ஏதோ ஒரு சாமி கைலன்னு வெச்சுக்குங்களேன்."

"அதைக்கூட தெளிவா சொல்ல முடியலையா உன்னால."

"இதெல்லாம் என்ன அஞ்சும் மூணும் எட்டுன்னு பளிச்சுன்னு கூட்டிச் சொல்ற விஷயமா, இல்ல வெளிச்சத்துல பார்த்து சொல்ற விஷயமா. எனக்கு பெரியவங்க எனக்கு சொன்னதை நான் சொல்றேன்."

"அப்ப பெரியவங்க சொல்ற எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கற நபரா நீ."

"அப்படி இல்லை. அவங்க சொன்ன எவ்வளவோ

விஷயங்க்ள்ள சந்தேகமும் இருக்கு."

"அப்ப அதுலகூட ஒரு முழுசான நிலைப்பாடு இல்லன்னு சொல்லு."

"ஆமாம். எதுதான் உண்மை. இது என் நிலைமட்டுமில்ல, இங்க எல்லாரோட நிலையும் இதுதான்."

"அதிகப்பிரசங்கமா பேசாதே.. உன்னைக் கேட்கும்போது உனக்கு மட்டும் பதில் சொல்."

"சரி எனக்கு மட்டும் சொல்றேன். நமக்கு மேல ஒரு சக்தி இருக்குன்னு நான் நினைக்கறேன். அதை அல்லான்னாலும் சரி, ஏசுன்னாலும் சரி, இல்லை ஈஸ்வரன்னாலும் சரி."

"அப்ப உனக்கு, உனக்கு மேல ஒரு சக்தி இருக்குங்கறதுல சந்தேகம் இல்லையா."

"இல்ல.. அதுல கூட பாதிதான் நம்பறேன். மறுபாதில குழப்பம்தான் இருக்கு. மனுஷன் குரங்குல இருந்து பிறந்தவனாமே."

"டார்வின் தியரியால வந்த குழப்பமா."

"ஆமாம்.. லட்சம் வருஷத்துக்கு முந்தி நாம குரங்கா இருந்தோமாம். இன்னும் லட்சம் வருஷம் கழிச்சு நிச்சயம் இப்ப இருக்கற தோற்றத்துல இருக்கமாட்டோமாம். ஜீன்ஸ், மரபணு, குரோமோசோம், அப்படி இப்படின்னு விஞ்ஞானிகள் பேசிக்கறதை பார்க்கும்போது கடவுள் நம்பிக்கையேகூட கொஞ்சம் ஆட்டம் காணத்தான் செய்யுது."

"அப்ப உன் வரையில விஞ்ஞானிகள்தான் இந்த உலகத்துலயே மேலான அறிவுடையவங்க. அப்படித் தானே."

"ஒரு விதத்துல அப்படித்தான். அறிவியலை நான் குறைச்சு மதிப்பிட தயாரில்லை. ரேடியோவும், தொலைபேசியும், டி.வியும், மின்சாரமும், மோட்டார் வாகனங்களும் சாதாரண விஷயங்களா என்ன."

"முடிவான ஒரு பதில் சொல். உனக்குள்ள தூக்கலா இருப்பது விஞ்ஞானப் பார்வையா. இல்லை ஆன்மீகப் பார்வையா."

"சத்தியமா சொல்றேன். விஞ்ஞானப் பார்வைதான். மூடு மந்திரமான ஒன்னை எப்படி நம்பி ஏற்கமுடியும்.

ஆனா விஞ்ஞானம் அப்படி இல்லை. ரேடியோ பாடுதுன்னா எப்படி பாடுதுன்னு நிரூபிக்க முடியும். அந்த மாதிரி நீங்க தண்ணிமேல நடந்ததை நிரூபிக்க உங்களால முடியுமா."

"நான் இப்ப உன்னை திருப்பி கேட்கறேன். நான் ஏன் உன்கிட்ட நிரூபிக்கணும்."

"அப்பதானே நம்ப முடியும்."

"நீ நம்பாதே.. நம்பறதுக்கு சௌகர்யமான விஞ்ஞானத்தையே பெரிசா நினை. எனக்கு ஒரு குறையும் அதனால வரப்போறதில்லை."

"நீங்க நழுவப் பாக்கறீங்க."

"ஆமாம் நழுவத்தான் பாக்கறேன். இப்படி நழுவும்போதே பார்த்தியா இங்க எவ்வளவு பேர்."

"அதுதான் எனக்கு கவலையை தருது. இவங்கள இழந்து இவங்க குடும்பத்துல எவ்வளவு கஷ்டப்படறாங்க தெரியுமா."

"இருக்கலாம். ஆனா இவங்களோ அஷ்டமாசித்துங்கற புதையலைப் பார்த்துட்டும் நாங்க சும்மா போனா அது எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம் தெரியுமான்னு திருப்பியில்ல கேக்கறாங்க."

"அப்படி என்ன இருக்கு அஷ்டமா சித்தியில."

"அது தெரிஞ்சா நீ இப்படியா பேசிக்கிட்டிருப்பே."

"தெரிவியுங்களேன். அப்புறமா பேசறேனா பேசலையான்னு பாப்போம்."

"உன்னை ஒருத்தர் சுமந்துகிட்டு தண்ணிமேல்யே நடந்தாரே. அதைப் பார்த்துமா இப்படி ஒரு கேள்வி."

"அதுல ஏதாவது ட்ரிக் இருக்கலாம் இல்லயா."

"சரி.. அந்த ட்ரிக் என்னன்னு நீயே கண்டுபிடி. கண்டு பிடிச்சுட்டு அப்புறமா வா. பேசுவோம். இப்ப உபயோகமான காரியங்கள் நிறைய இருக்கு. நான் வரேன்."

சரவணானந்தசாமி பட்டென்று வெட்டிக் கொண்டு கிளம்பினார்.

"குமரவேல் நானும் வரேன். உனக்கு நேரம் வரலைடா. அதான் கண்ணால பார்த்தும் உனக்கு பார்த்தது தப்பா தெரியுது. இனியும் உன் கூட பேசிக்கிட்டிருந்தா நேரம் விரயமாகறது தான் மிச்சம்.

நான் கிளம்பறேன். ஆங்.. நீ திரும்பிப் போகணும் இல்ல."

"என்ன கருணா. நான் உன்னை கூட்டிகிட்டு போக வந்துருக்கேன். அதை தெரிஞ்சுக்க."

"இல்ல.. நான் வரலை. நான் வேற.. நாங்க வேற.. நீங்கள்ளாமும் வேற.. நீ போ."

"டேய்.. அந்த பொண்ணோட எதிர்காலத்தை யோசிச்சு பார்த்தியா. அவ ஏற்கனவே கல்யாணமாகி கல்யாணத்தன்னிக்கே கணவனை இழந்துட்டவ. இப்ப இந்த கல்யாணத்துல கல்யாணத்துக்கு முந்தியே உன்னை இழக்கறது எந்த வகைல சரி."

"இல்லை. அவளுக்கு எந்த இழப்பும் ஏற்படாது. அவ்வளவுதான் இப்ப நான் சொல்வேன்."

"என்னடா பேசறே. இந்த கல்யாணமும் நின்னுபோனா அவளுக்கு கல்யாணம்னே ஒண்ணு நடக்காதுடா. யார் அவ கழுத்துல தாலி கட்டுவாங்க. சொல்லு பார்ப்போம்."

"ஏன்.. இவ்வளவு பேசற நீ தாலி கட்டலாமே."

"நானா.. என்னடா உளர்றே."

"ஏன்.. மாட்டியா."

"டேய்.. நான் ஒரு சாதாரண மெஷின் ஆப்பரேட்டர். அவ ஜமீன்தாரிணி. ஏணி வெச்சாலும் எட்டுமா."

"லாஜிக் எல்லாம் விஞ்ஞான புத்திக்குதான். காலத்துக்கு அது சத்தமா கிடையாது. காலம் நினைச்சா எதுவேணா எப்ப வேணா நடக்கும்.

இப்ப நானில்ல. சராசரி வாழ்க்கை வாழ்ந்துகிட்டிருந்தேன். இப்ப பார். இந்த உலகைவிட ஏன் கடவுளுக்கு சமமானவனா.. தப்பு தப்பு கடவுளாவே அஷ்டமாசித்துவால நான் மாறப் போறேன். இதை நீ நினைச்சாவது பார்த்திருப்பியா.

அடுத்த பிரதமர் ராஜீவ் காந்திதான்னு இந்தியா மட்டுமில்ல, உலகமே நம்பிச்சு. ஆனா என்னாச்சு. ஒரு சதைக்குவியலா அவரை கூடையில அள்ளி எடுக்க வேண்டியதாப் போச்சு.

இளவரசி டயானாவை எடுத்துக்கோ. இப்ப நினைவாலயத்துல ஒரு தேவதையால்ல இருக்காங்க. வேர்ல்ட் டிரேட் சென்டரைத்தான் நினைச்சுப் பாரேன். விமானம் வந்து மோதி தரை மட்டமாகும்னு யாராவது

சொன்னா ஒரு பர்சண்டாவது நம்பியிருப்போமா. சிரிச்சு கேலி செய்துருக்க மாட்டோம்."

"இதை எல்லாம் எதுக்கு சொல்றே கருணா."

"வாழ்க்கைல லாஜிக் பாக்காதே. லைஃப்ல லாஜிக்கே கிடையாது. ஒரு விஷயம் இப்படித்தான் நடக்க முடியும்னு நினைக்கறது நம்ம நம்பிக்கையா மட்டும்தான் இருக்க முடியும். ஆனா அதுக்கு எதிராவும் புதிராவும் எவ்வளவோ விஷயங்கள் நடந்துகிட்டுதான் இருக்கு. அங்கதான் நாம புரிஞ்சுக்க வேண்டியது நிறைய இருக்கு."

"கருணா.. நீ பெரிய வேதாந்தி மாதிரி பேசறே.. நீ காணாம போய் இரண்டு நாள்கூட ஆகலை. அதுக்குள்ளறையா இவ்வளவு மாற்றம் உன்கிட்ட."

"என்னைப் பார்த்து வியக்காதே. உனக்கு இங்க இருக்கவோ, அஷ்டமாசித்து பத்தி தெரிஞ்சுக்கவோ, அதுக்கான விருப்பமோ மனநிலையோ சுத்தமா இல்லை. ஆகையால நீ இங்க இருந்து கிளம்பு."

"அப்ப நீ வரமாட்டியா."

"சரி.. இனி உனக்கு நேரா சொன்னா புரியாது. சிதம்பரம்."

கருணாகரவர்மன் பதிலோடு ஒருவரை பெயர் சொல்லி அழைத்தான். அவரும் ஏதோ மிக அருகில் அமர்ந்திருந்த மாதிரி உடனே அவனருகில் வந்தார்.

"இவனை எங்க அரண்மனைல விட்டுட முடியுமா."

"அதுக்கென்ன.. விட்டுட்டா போச்சு. வாங்க தம்பி."

அவர் அழைப்போடு அவன் கையைத் தொட்டார். திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே நடந்தான் குமரவேல்.

சட்டென்று ஏரிக்கரையில் ஒரு புதரில் அவனது ஹேண்ட் பேக்கை வைத்தது ஞாபகத்தில் தோன்றியது.

"ஐயா என்னை முதல்ல கரைக்கு கூட்டிக்கிட்டு போங்க. அங்க என்னோட பேக் இருக்கு. அதை எடுக்கணும்."

"அப்படியே ஆகட்டும்." அவர் கண்களைச் சிமிட்டியபடி சிரித்தார்.

"ஆமாம் நீங்களும் இந்த காட்டுக்கு வந்து காணாம போன நபர்தானா."

"நீ எப்படி நினைக்கறியோ அப்படி."

"யாரும் எந்த கேள்விக்கும் நேராவே பதில் சொல்ல மாட்டீங்களா."

"இதுவும் ஒரு நேர் பதில் தான் நண்பா."

"அதை நான் சொல்லணும்."

பேச்சோடு சில அடிகள் தான் நடந்த மாதிரி இருந்தது. ஆனால் ஏரிக்கரையருகில் புதர் அருகே இருவரும் நின்றபடி இருந்தனர்.

"கரையில் இருக்கிறோம். நீ உன் பையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றாயே.." அவர் கேட்டார்.

"அதுக்குள் கரைக்கு வந்துட்டோமா.. இவ்வளவு வேகமாவா. நம்பவே முடியலியே."

"ஒரு சித்தன் உன்னோடு இருக்கும்போது உன்னாலும் எதையும் நம்பமுடியாது. நீ சொல்வதையும் யாரும் நம்பமாட்டார்கள்,"

அவர் பதிலைக் கேட்டபடி புதரைப் பார்த்தான். பேக் அப்படியே இருந்தது. உடனே அதை வெளியில் எடுத்தான். திறந்து உள்ளே பார்த்தான். பகீர் என்றது. உள்ளே அந்த பிரசன்னஜாலம் புத்தகத்தைக் காணவில்லை.

"என்ன நண்பா."

"இதுல ஒரு பழைய புத்தகம் வெச்சருந்தேன். காணோம்."

"பிரசன்னஜாலமா."

"ஆமாம்.. ஆமா்ம். அதேதான். உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்."

"அஷ்டமாசித்து பொய்கைக்கு ஒருவர் வருகிறார் என்றால் ஒன்று அவரை குருநாதர் அழைத்து வரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அந்த புத்தகம் வழி காட்ட வேண்டும். காகபுஜண்ட ஸ்வாமிக்கு எங்களை எல்லாம் மிக பிடிக்கும். அடிக்கடி எங்களைப் பார்க்க பொய்கைப் பக்கம் வருவாரே."

"அது சரி.. அதை எடுத்தது யார்னு தெரியலியே."

"வேறு யார்.. அந்த காக்காச்சாமியாதான் இருக்கும்."

"என்னமோ நேர்ல பார்த்த மாதிரி பேசறீங்களே."

"என்ன நடந்தது என்று பார்க்க வேண்டுமா."

"நடந்ததைப் பார்க்கறதா.. எப்படி. வீடியோ படம் எடுத்துருக்கா என்ன."

"வீடியோ படம் காலத்தைச் சிறை பிடிக்கும். ஆனால் அஷ்டமாசித்து அந்த காலத்தைக் குடைந்து முன்னும் பின்னுமே போய்வர வழிகாட்டும்."

"முன்னும் பின்னும் போய்ட்டு வரதா. எப்படி."

"என் அருகில் வா. என்னை கட்டிக் கொண்டு நில்."

அவர், அவனை அழைத்து கட்டிக் கொண்டு நின்றார்.

"இன்று சப்தமி திதியில் பனிரெண்டரை நாழிகை கழிந்த நிலையில் கால ஓட்டத்துடன் சென்றபடி இருக்கும் நாம் கால ஓட்டத்தின் வேகத்தைப் போல பல மடங்கு வேகத்தில் இப்பொழுது பின்னால் செல்லப் போகிறோம். அதாவது கிட்டத்தட்ட ஒரு சில நாழிகை நேரங்கள் பின்னால் செல்லப் போகிறோம். அதாவது சப்தமிதிதியில் பதினோறாவது நாழிகைக்கும் பதினொண்ணரை நாழிகைக்கும் இடைப்பட்ட நேரத்தில்.. அப்பொழுதுதான் நீ இந்த ஏரிக்கு வந்து கரையில் இந்த பேக்கை ஒளித்து வைத்திருக்க வேண்டும். சரிதானே."

"ஆமாம். நீங்க நாழிகைன்னு சொல்றீங்க. நான் அதை ஒரு மணி நேரம் பின்னாலேன்னு சொல்வேன்."

"சரி அந்த நேரத்துக்கு செல்வோமா."

"கழிஞ்ச நேரத்துக்குள்ள செல்றதா."

"ஏன் முடியாதா.. சென்ற பிறகு சொல்."

கேட்ட மறு வினாடி அவரைக் கட்டிக் கொண்டு நிற்கும் அவனுக்கு பரபரவென்று இருந்தது.

திடீரென்று அவர் காணாமல் போய் தோளில் ஹேண்ட் பேக்குடன் குமாரகுரு மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தான் ஏரிக்கரையில்..

ஆனால் மனநிலையில் மட்டும் ஏகப்பட்ட மாறுதல். எப்படி.. எப்படி நான் இங்கே வந்தேன் என்கிற கேள்வி.. அதேசமயம் ஆமை முதுகுப்பாறை நோக்கி செல்ல வேண்டும். அதன் மீது ஏறி நின்று கொண்டு 'ஓம்' என்று சொல்ல வேண்டும் என்கிற ஆசை.

அதற்கு தயாரானதுபோல பேக்கை புதரில் கொண்டு சென்று வைக்க, அதிலிருந்து இரண்டு கீரிப்பிள்ளைகள் சீறிக் கொண்டு ஓடின.

குமரவேல் திரும்பி நடந்து ஏரியில் இறங்கினான். ஒவ்வொரு அடியாக நடந்து முழுவதுமாக மூழ்கிய நிலையில் நீந்தி ஆமை முதுகுப்பாறை நோக்கி நெருங்க ஆரம்பித்தான். பாறையினை நெருங்கி அதன்மேலும் தவ்வி ஏறி நின்றான்.

குளிர்காற்று உடம்பைப் பிடித்து ஆட்ட உதட்டால் ஊ.. ஊ.. என்று ஊதிக் கொண்டான் 'ஓம்' என்று சொல்ல விழையும் முன் சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தான்.

கரையில் காக்காச்சாமி அவன் பேக்கை வெளியே எடுத்து குடைந்து கொண்டிருந்தது. பிறகு கச்சிதமாக அந்த புத்தகத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு பேக்கை திரும்ப புதரில் போட்டு விட்டு கிளம்பியும் சென்றது. பார்த்துக் கொண்டே நின்றவனுக்கு எதிர்த்து கத்தவோ பேசவோ துளியும் தோன்றவில்லை.

தொடர்ந்து உடம்பில் ஒரு பரபரப்பு. குமரவேல் அதே புதர் அருகில் சிதம்பரம் என்கிற அந்த சாமியுடன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"என்ன.. அந்த காக்கைச்சாமி எடுத்ததை பார்த்தாயா."

"பார்த்தேன்.. இப்ப கொஞ்சம் முந்தி நான் பார்த்தது முன்பு நடந்த சம்பவத்தையா."

"அதுலயும் சந்தேகமா."

"அது எப்படி ஒரு சம்பவம் இரண்டு முறை நடக்க முடியும்."

"அது நடந்தது ஒரே ஒரு முறைதான். அந்த ஒருமுறை காலத்தில் பதிவாகிவிட்டது. அதைத்தான் நீ சினிமா படம் பார்ப்பது போல திரும்பிச்சென்று பார்த்தாய்."

"காலத்தில் திரும்பிச் செல்வது என்பது எப்படி சாத்தியம்."

"போய்விட்டு வந்து கேள்வி கேட்டால் எப்படி நண்பா."

"குழப்புறீங்க ஐயா, இப்படி பின்னையும் முன்னையும் போக முடியும்னா நான் என் அம்மா வயித்துல பிறக்கறதுக்கு முந்தி எங்க இருந்தேன். எப்படி இருந்தேன்னுல்லாம் தெரிஞ்சுக்க முயற்சிப்பேனே."

"தாராளமாக முயற்சி செய். எவ்வளவு ஆண்டு பின்னோக்கி வேகப்பயணம் செய்ய முடியுமோ செய். காலத்தை நேரத்தை புரிந்து கொள்."

"காலத்தோடு பயணம் செய்யத்தான் முடியும். அதை எதிர்த்து முன்னும் பின்னும் எப்படி போக முடியும்."

"நல்ல கேள்விதான். இப்படிக் கேட்டதால்தான் நான் விடையை கண்டுபிடித்து, சுலபமாக முன்னும் பின்னும் பயணிக்கிறேன். நீயும் கேள். விடை கிடைக்கும்."

"விடை எல்லாம் கிடைக்காது. குழப்பம்தான் மிஞ்சும். ஒண்ணுமே புரியல. மீறி கேள்வி கேட்டா காலத்துக்கு லாஜிக் கிடையாது. அது இதுன்னு எதையாவது சொல்லி என் வாயை அடைச்சுடுவீங்க."

"சரி சரி.. நேரமாகிறது உன்னை அரண்மனையில் விட வேண்டுமல்லவா."

"ஆமாம்.. பெரிய கலெக்டர் நீங்க. ஆயிரக்கணக்கான ஃபைலுங்கள்ள கையெழுத்துப் போடணும் பாரு."

"என்ன நண்பா.. கலெக்டர்தான் கால நேரத்தை பொன்னாக நினைக்க வேண்டுமா. நான் நினைக்கக் கூடாதா."

"இல்ல தெரியாமத்தான் கேக்கறேன். அந்த மலைக் குகைல அப்படி என்ன வேலை இருக்கு உங்களுக்கு."

"அதைச் சொல்வது பெரிதில்லை. ஆனால் உனக்குத்தான் புரியாது."

"உண்மைதான். இவ்வளவு நேரம் எவ்வளவோ பேசினீங்க எதுவும்தான் புரியலியே."

"ஆச்சரியம்தான். பிரசன்னஜாலம் உன் கைக்கு வந்தும் அதை பயன்படுத்தத் தெரியாத ஒரு பேதையாகவே நீ இருந்து விட்டாய்.

நீ சராசரி மனிதனாய் வாழ்ந்து சுக துக்கக் கர்மங்களை நிறைய கழிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதனால்தான் உன்னதமானதெல்லாம் உனக்கு உன்னதமாய் தெரியவில்லை. அதை ஏதோ மாயாஜாலம் என்றும் முட்டாள்தனம் என்றும் சொல்லி தவிர்த்து விட்டாய்."

"முதல்ல இந்த மாதிரி செயற்கையா தூயதமிழ்ல பேசறத விடுங்க. எனக்கு எரிச்சலா இருக்கு. சாதாரணமா பேசினா என்ன."

"சரி.. இனி நான் பேசவே இல்லை.. போதுமா."

"அதைச் செய்யுங்க. ஆமா இப்ப நாம எங்க போய்கிட்டு இருக்கோம்."

"கருணாகரவர்மனின் ஜமீன் அரண்மனைக்குத் தான்."

"அதுக்கு இப்படி நடந்து போனா எப்ப போய் சேர்றது."

"அதோ வந்து விட்டதே.."

அந்த மனிதர் கையை நீட்டிக் காட்ட எதிரில் ஜமீன் மாளிகையும் தெரிந்தது. அந்த மாளிகையின் பின்புறமுள்ள காட்டுக்குள் நின்று கொண்டிருப்பதே அப்பொழுதுதான் புரிந்தது.

"என்ன அதிசயம்.. இரண்டு நிமிஷம் கூட நடந்த மாதிரி தெரியல. ஆனா அதுக்குள்ள ஜமீன் மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்துட்டோமே. எப்படி."

"நான்தான் முன்பே சொன்னேனே. ஒரு சித்தன் உடன் இருந்தால் உன் வரையில் நம்ப முடியாததே நடக்கும். நீ சொல்வதையும் யாரும் நம்பமாட்டார்கள்."

"உண்மைதான்.. முதல்ல கோர்வையா நான் எல்லா விஷயத்தையும் சொல்வேனான்னே தெரியல. அவ்வளவு குழப்பமா இருக்கு. உங்க பேச்சும் விளக்கங்களும்."

"அதுதான் எங்களுக்கும் நல்லது. சரி நண்பா நான் வருகிறேன்."

"ஒரு நிமிஷம்."

"என்ன."

"எப்படி என்னை இவ்வளவு சீக்கிரமா கூட்டிகிட்டு வந்தீங்க. ஏதோ ஒரு விமானத்துல ஏறி இறங்கினா கூட இந்த வேகம் சாத்தியமில்லையே."

"எப்படி என்றால்.."

"தயவு செய்து இந்த ஒரு விஷயத்தை மட்டுமாவது புரியும்படி சொல்லக்கூடாதா."

"சொல்கிறேன். எனக்கு நேரிடையாக எப்படி சொல்வது என்று தான் தெரியவில்லை."

"இதுல நேரிடை... எதிரிடைன்னுல்லாம் இருக்கா என்ன."

"சரி. எனக்கு தெரிந்த விதத்தில் சொல்கிறேன். புரிந்து கொள்ள முடிகிறதா என்று பார்."

"சொல்லுங்க."

"இங்கேயும் சரி.. கானகத்திலும் சரி.. வேறு எங்கேயும் சரி நிலப்பரப்பில்தான் தங்குதடைகள், மேடுபள்ளங்கள் ஆனால் ஆகாயம் எங்கும் ஒன்றேயலலவா."

"ஆமாம்."

"அந்த ஆகாயத்தில் நாம் காற்றாய் மாறினால் தீர்ந்தது பிரச்சினை."

"காற்றாய் நாம் மாறுவதா.. எப்படி."

"ஒன்றைத் தெரிந்து கொள் நண்பா. காற்றாய்த்தான் முன்பு இருந்தாய். ஒரு மனிதக்கருவில் நுழையப் போய் இந்த மனித உடம்பு உனக்கு கிடைத்தது. அப்படியும் காற்றால்தான் உயிர் வாழ்ந்தாய். காற்று ஒரு நாள் நின்று விட்டால் இறந்து விட்டதாக கூறுகிறோம். காற்றுதான் எல்லாம். காற்றுதான் நீரைத் தன்னுள் வைத்திருக்கிறது. காற்றுதான் நெருப்பை தன்னுள் வைத்திருக்கிறது. காற்றுதான் அந்த நெருப்பையும் நீரையும் கொண்டு கல்லையும் மண்ணையும் உருவாக்கி அதை நிலமாக்கியது. கண்ணுக்கு தெரியாதபடி அது பரவிக் கிடக்கும் விதம்தான் ஆகாயம். காற்றுதான் எல்லாம்."

அவரின் விளக்கம் கேட்டு குமரவேலுக்கு தலையைச் சுற்றியது.

"போதும்.. போதும்.. நான் உங்ககிட்ட கேட்டது தப்பு. என்னை விட்ருங்க. எப்படி வந்தோம்னா ஒருவரில பறந்து வந்தோம்னோ, பாய்ஞ்சு வந்தோம்னோ சொன்னா தேவலை. அதை விட்டுட்டு.. காத்தா மாறின்னு ஆரம் பிச்சு.. போதும் சாமி.. போதும்."

"சரி புரியும்படியாகவே சொல்கிறேன். காற்றாய் மாறி பறந்து வந்தோம்."

"எங்க.. பறந்த மாதிரியே தெரியலயே."

"அது தெரியாது. இந்த உடம்புக்கு அந்த வேகத்தை உணரும் சக்தி கிடையாது."

"சரி போதும். ஆளை விடுங்க."

"நல்லது நண்பா.. நான் வருகிறேன்."

"ஒரு நிமிஷம்.. நான் உங்களைப் பாக்க விரும்பினா எப்படி சந்திக்கிறது."

"நீ விரும்பமாட்டாய்."

"இல்ல. விரும்பினேன்னு வையுங்க."

"இல்லை நீ விரும்பமாட்டாய், உன்னால் விரும்பவும் முடியாது."

"ஒருவேளை விரும்பினால்.."

"அப்பொழுது என் குருநாதரை நினைத்துக் கூப்பிடு. அவர் வந்து அழைத்துச் செல்வார்."

"அவரை கூப்பிட்றதா.. எங்க நின்னு எப்படிக் கூப்பிட்றது கொஞ்சம் தெளிவா சொல்லுங்க."

"மனசுக்குள்ள நினைத்தால் போதும்."

"அது எப்படி."

குமரவேல் தொட்டுத் தொட்டு கேள்வியாக கேட்க அது அந்த மனிதரை கோபப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அவனை உற்றுப் பார்த்தார்.

பார்வையா அது.

அவன் மனதை அப்படி ஊடுருவியது.

அவனும் அப்படியே ஒடுங்கிப்போனான்.

பார்த்துக் கொண்டே சில வினாடிகள் நின்றான்.

அப்படியே மெல்ல மயங்கவும் செய்தான்.

'தூங்கு நண்பா.. தூங்கு.. ஆழ்ந்துத் தூங்கு. உலகைப் பற்றிய புதிர்கள் உன் வரையில் புரியாத புதிர்களாகவே இருக்கட்டும். நீ அனுபவித்து முடிக்க வேண்டிய கர்மங்கள் தீரும்போது தன்னால் ஞான ஒளி உன்னுள் தோன்றும். அதன்பின் அது உனக்கு வழி காட்டும். அப்பொழுது இப்படி கேள்விகள் கேட்டு விடையை பெற வேண்டிய அவசியமே உனக்கு இருக்காது.

எல்லா விடைகளும் தானாய்ப் புரியும்.

வாழ்க்கைப் புதிர்களுக்கு விடை, வெளியே ஒருவர் சொல்லும் பதிலில் இல்லை. அது உன்னுள் ஒளிந்திருக்கிறது. அதுவாய் ஒரு நாள் மௌனமாய் வெளிப்படும். வெளிப்படும் வரை பொறுத்திரு.'

அவர் அவன் தூங்குவதைப் பார்த்தபடியே தனக்குள்ளான எண்ணங்களோடு விலகி நடந்தார். சில அடிகள்தான்.. அதன்பிறகு அப்படியே காற்றில் கரைந்து மறைந்தும் போனார்.

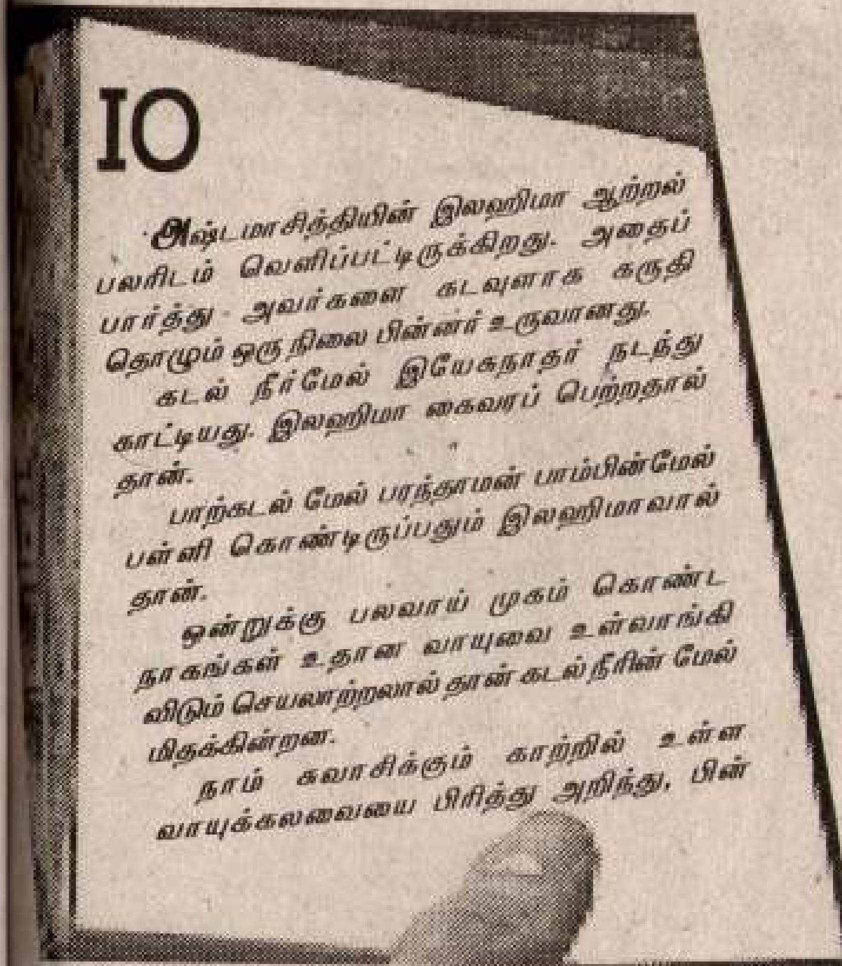

குமரவேல் கண் திறந்து பார்த்தபோது ஜமீனுடைய கெஸ்ட் ஹவுசில் இருப்பது தெரிந்தது. அருகிலேயே ஹோல்டான் பேக்கும் இருந்தது.

எழுந்து வெளியில் வந்து பார்த்தான்.

நிசப்தமான சூழ்நிலையில் ஜமீன்.

தோட்டக்காரன் ஒருவன் களை கொத்தியபடி இருந்தான். குமரவேல் பார்ப்பதைப் பார்த்தவனாய் களைக் கொத்தியை போட்டுவிட்டு அருகில் வந்தான்.

"நான் எப்படி இங்க."

"இது நான் கேக்க வேண்டிய கேள்வி. ஆமா நீங்க மயங்கி விழ இந்த தோட்டம்தான் கிடைச்சுதா."

அதில் உரியதை உள் அடக்கி, விட வேண்டியதை வெளியே விட்டு, செய்யப்படும் இந்த செயல் பயிற்சியால் மிகச் சுலபமாகி விடும்.

ஒரு சைக்கிளை ஓட்டுபவர் ஒரே சமயத்தில் பேலன்ஸ் செய்து பெடலை மிதித்து, பிரேக்கைப் பிடித்து வேகத்தை கூட்டியும் குறைத்தும் பலவிதமாய் செயல்படுகிற மாதிரியான ஒரு விஷயமே இது.

அதே நபர் சைக்கிள் ஓட்ட கற்றுக் கொள்ளும்போது ஒன்றைச் செய்யும் போது இன்னொன்று பிடிபடாமல் எத்தனை முறை கீழே விழுந்திருப்பார்.

இந்த வாயுப் பயிற்சியும் அப்படியே. இதற்கு உரிய குருநாதரிடம் முறையான விதத்தில் பயிற்சி பெற்று யோகங்களை கற்றுக் கொள்வதும் மிக முக்கியம்.'

"நான் மயங்கி விழுந்தேனா."

"பின்ன.. தூங்கிக்கிட்டு இருந்தீங்களோ."

தோட்டக்காரன் ஒரு மாதிரி தொனியில் கேட்டான். குமரவேல் திரு திருவென்று முழித்தான்.

"நல்ல பாம்பும், சாரையும் பிரண்டுகிட்டு திரிய[illegible] தோட்டம் இது. போகட்டும்னு தூக்கி கட்டிடத்துக்குள்[illegible] போட்டேன். எம்புட்டுதான் உசுப்பறது. எழுந்திரிச்ச[illegible] தானே. ஃபுல்லா தண்ணி அடிச்சாலே இப்படித்தான். பா[illegible] கண்ணு முழிச்ச பிறகும் இன்னும் தெளியாததை."

அவன் பேசியதில் இருந்து ஒரு விஷயம் புரிந்த[illegible] அவன் உதவி செய்திருக்கிறான். ஆனால் தான் எப்ப[illegible]

அங்கே கிடந்தோம் என்பது மட்டும் துளியும் ஞாபகத்திற்கு வராமல் ஒரு கும்மிருட்டுக்குள் நிற்கிற மாதிரியே இருந்தது.

"ஆமா.. கல்யாணத்துக்கு வந்தீங்களோ."

"இ.. இ.. இல்ல. அ.. ஆமாம்."

"இன்னும் போதை தெளியலியா."

"இல்ல.. போதை எல்லாம் இல்ல."

"எந்த ஊரு."

"ஊரு.. ஊரு.."

"சரி சரி.. இன்னும் நீ தெளியலேன்னு நல்லா தெரியுது. அப்படியே பொடி நடையா புறப்படு."

குமரவேலும் அதன் பிறகு பதில் பேசவில்லை பேசவும் முடியவில்லை. நடக்க ஆரம்பித்தான்.

ஜமீன் தோட்டம் பெரிதாகத்தான் இருந்தது. பெரிய கிணறு ஒன்று பம்ப் செட் மோட்டார் ஓட்டத்துடன் தண்ணீரைக் கொட்டியபடி தெரிந்தது. குண்டுமல்லி, கனகாம்பரம் என்று நிறைய பூச்செடிகள்.

குமரவேலுக்கு முகம் கழுவிக் கொண்டால் தேவலை என்று தோன்றியது. மெல்ல மோட்டார் தண்ணீரை இறைத்துத் தள்ளும் தொட்டி அருகே சென்றான்.

குபுகுபு என்கிற நீர்ப்பாய்ச்சல்.. கண்ணாடி உருண்டையாக குமிழ்கள்.

ஹோல்டான் பேக்கை ஒரு முனையில் வைத்து விட்டு தண்ணீர் ஓட்டத்தில் காலை வைத்து சிலீர் என்கிற உணர்விற்கு உள்ளாகி கைகளால் முகத்தில் தண்ணீரை வாரி அடித்துக் கொண்டான்.

புதியதாய் ஒரு தெம்பு உடம்பில் பிரண்டு நிமிர்கிற மாதிரி இருந்தது.

அப்படியே காட்டில் வன இலாகா ஜீப்பில் இருந்து இறங்கியதும் ஞாபகத்தில் கசிந்தது. அதன்பின் .. அதன்பின்.. யோசிக்க முடியவில்லை. தலையை வலித்தது. பேப்பரில் எழுதியதை ரப்பர் வைத்து அழைத்தது போல அதன் பிறகு நடந்ததை நினைவு படுத்திக் கொள்ளவே முடியவில்லை. துண்டு துண்டாய் ஏரிக்கரை, ஆமை முதுகுப்பாறை, குகைப்பிரவேசம், கார்த்திகைப் பெண்கள் இருந்த பொய்கை, அங்கே கருணாகரவர்மனைப் பார்த்தது எல்லாம் வரிசையாய்

மெல்ல நினைவில் படர்ந்தது. கூடவே அதெல்லாம் நிஜமாய் நடந்ததன் அனுபவமா.. இல்லை உறக்கத்தில் தோன்றிய கனவா என்கிற கேள்வியும் சேர்ந்தே எழும்பியது.

தலையை சிலிர்ப்பிக் கொண்டு குழப்பமான எண்ணங்களோடு அங்கிருந்து நடக்கப் போனவனை புதிதாய் ஒலிக்கத் தொடங்கிய ஒரு வித கொலுசுச் சத்தம் தடுத்து நிறுத்தியது.

திரும்பிப் பார்த்தான்.

கிணற்றை நோக்கி ஒரு பெண் வந்து கொண்டிருந்தாள். நடுவில் பூச்செடிகள் பூதாகரமாய் வளர்ந்து குமரவேலை அவள் பார்த்து விடாதபடி மறைத்துக் கொண்டிருந்தன.

பார்க்க மிகுந்த அழகுடன் பளிச்சென்று பட்டுப் புடவையுடன் தெரிந்த அவளை எங்கோ பார்த்தது போல் தெரிந்தது.

அவளோ மெல்ல நடந்து கிணற்று விளிம்பின் அருகே சென்று நின்றாள்.

எதற்கு அங்கு நிற்கிறாள் என்று குமரவேல் யோசித்து முடிப்பதற்குள் அவள் கிணற்றுக்குள் வேகமாய் குதித்தே விட்டாள்.

அடக்கடவுளே.. தற்கொலையா.

குமரவேல் ஓடினான். சரேலென்று கிணற்றில் பாய்ந்தான். நல்ல வேளையாக அவள் அதிகம் மூச்சுத்திணறி மூழ்கும் முன் அவன் கையில் அகப்பட்டாள். வளைத்துக் கட்டி அப்படியே தூக்கினான். அவன் ஓரமாய் ஒதுங்கி இளைப்பாறினான். அவளோ அவன் பிடியில் இருந்து விடுபடுவதற்காக திணறினாள்.

"சொன்னாக்கேள். என்ன இது பைத்தியக்காரத்தனம். நல்லவேளை நான் பார்த்தேன். இல்லேன்னா என்ன ஆகியிருக்கும் தெரியுமா." என்றபடியே அவளை அப்படியே இழுத்துக் கொண்டு வளைவான கல்படிகள் வழியாக மேலே வந்து சேர்த்தான்.

அவள் அவனை சுட்டு விடுவது போல பார்த்தாள்.

"கோபமா.. நீ நிலாங்கற நித்யமாலினிதானே."

"நீங்க."

"நான் கருணாகரவர்மன் கிளாஸ்மேட். அவன் காணாமா போய்ட்டான். அதனால கல்யாணம் நின்னுடிச்சு, உன் வரையில் இரண்டாவது கல்யாணம் இது. இதுவும் நின்னுட்ட வேதனைல இப்படி ஒரு முடிவு எடுத்தியா."

"என்னை எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்."

"அதான் கல்யாணப் பத்திரிகைல உன் போட்டோ போட்டிருந்ததே."

"நல்ல ஞாபக சக்திதான். ஆனா என் வேதனையை புரிஞ்சுக்கற சக்திதான் யாருக்கும் இல்ல."

"என்ன வேதனை. கல்யாணம் தடைபடறதுங்கறது ஒரு கஷ்டமான விஷயம்தான். அதை நல்லதுக்குன்னு நினைச்சு எடுத்துக்கத் தெரியணும்."

"உலகத்துல ரொம்ப சுலபமான வேலை என்ன தெரியுமா."

அவள் சம்மந்தமில்லாமல் பதில் கேள்வி கேட்டது போல தோன்றியது குமரவேலுக்கு. என்ன என்கிற மாதிரி பார்த்தான்.

"இப்படி அட்வைஸ் பண்றதுதான்." என்றாள் அவள். அவனுக்கும் அது வாஸ்தவம்தான் என்று தோன்றியது.

"சரி இப்ப என்ன செய்யலாம்கறே. சாகறதுதான் தீர்வா."

"உயிரோடு இருந்து அதிர்ஷ்டக்கட்டை, ராசியில்லாதவங்கற ஏச்சு பேச்சை கேட்டு தினம் செத்து பிழைக்கறதைவிட ஒரேடியா போயிட்றது நல்லது தானே."

"அப்படி யார் சொன்னாங்க."

"என் அப்பா அம்மாவே அப்படி சொல்லிட்ட பிறகு நான் என்ன பண்ண முடியும்."

"அவங்க கோபத்துல சொல்லியிருக்கலாம். வா போவோம். நானே அவங்ககிட்ட கேட்கறேன்."

"இல்ல.. இனி அவங்க முகத்துல முழிக்கிறதில்லங்கற எண்ணத்தோடதான் வந்தேன். ஒண்ணு சாகணும் இல்லை வாழ்ந்து காட்டணும்.

வாழ்ந்துகாட்ட வழி இல்லாதப்ப சாகறதுதானே ஒரே வழி."

"ஆமா நான் தெரியாமதான் கேக்கறேன்.

கருணாகரவர்மன் இல்லேன்னா வேற ஆண்களே உலகத்துல இல்லையா."

"ஆயிரம் ஆண்கள் இருக்காங்க. ஆனா என் கல்யாண ராசி தெரிஞ்சா போதும் தலைமறைவாயிட்றாங்க. இன்னிக்குக்கூட வெச்ச முகூர்த்தத்துல எப்படியாவது என் கல்யாணத்தை நடத்த ராஜா நாராயணவர்மா எவ்வளவு முயற்சி செய்தார். இந்த ஜமீன்ல வேலை பாக்கற ஒரு சாதாரண வேலைக்காரன்கூட தாலிகட்ட முன்வரலை."

"ஓ.. அதெல்லாம்தான் உன்னை இந்த கிணத்தை நோக்கி தள்ளிவிட்டுச்சா,"

அவள் மௌனமாக அவனைப் பார்த்தாள்.

அவனுக்கு மெல்ல பிரசன்ன விலாச வரிகள் ஞாபகத்தில் வந்தன.

'மேஷமதை மேவித்தொட்ட பாலகா..
மோட்சகதி உற்றவரின் சினேகத்தால் அஷ்ட
சித்தும் அடைந்திடுவாய். தொட்ட நொடி
முதலே கிட்ட வரும் சித்து. சித்துக்கு முன்பாக
பத்துக்குள் ஒரு நாளில் திருமண பந்தம் நீ கொள்வாய்.
வருபவளும் ஓர் அரசி.'

பாடல் வரிகளில் சொல்லப்பட்டது போல இன்னும் பத்து நாட்கள் ஆகவில்லை. ஆனால் அதற்குள் ஒரு பெண் எதிரில் வந்து நின்று 'வாழ்க்கை தருவார் இல்லை' என்று அழுகிறாள் என்றால், இவளுக்கு வாழ்க்கை தருவதன் மூலம் அந்த வரிகள் மெய்யாகி விடுமோ.

அவன் நெற்றியை தேய்த்துக் கொண்டான்.

அவள் மெல்ல நழுவத் தொடங்கினாள்.

"நில்லு.. எங்க கிளம்பிட்டே."

"எங்கையோ போறேன். நீங்க யார் அதைக் கேட்க."

"உன்னை கேள்வி கேட்க அப்ப எனக்கு ஒரு உறவு வேணும்னு சொல்றியா."

அவள் மெல்ல அதிர்வுடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

"எனக்கு இப்பதான் காலநேரம்னா என்னன்னு புரிய ஆரம்பிச்சிருக்கு. சில மணி நேரம் முந்திதான் ஒரு உபதேசம் கேட்டேன். காலநேரம் எப்படியும் திரும்பும்னு இப்ப அதை பார்க்கறேன்.

என் வரைல நீ ஒரு அரசி.. ஆனா அனாதை போல

உன்னை உணர்ந்து பேசறே, அழறே. ஏதோ ஒண்ணு உன்னை இப்படி ஆக்கிடிச்சு. உண்மைல உன் அழகு, செல்வம் இதுக்கு முன்னால நான் ஒரு தூசு. இருந்தும் உன் நிலையைப் பார்க்கும்போது நீ என்னை விட தூசாயிட்டமாதிரி தெரியுது. போகட்டும் விடு. நான் ஒண்ணு சொன்னா அதிர்ச்சியடையமாட்டியே."

அவன் கேள்விமுன் அவள் தீர்க்கமான பார்வையை அவனுக்குள் ஊடுருவ விட்டாள்.

"நான் உன்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன். நான் உன்னை காப்பாத்துவேன்னு நம்பினா நீ என்கூட வா. இல்லேன்னா."

அவள் வெறித்தபடியே இருந்தாள்.

"என்ன.. ஏதோ இந்த நிமிஷம் இங்க நடந்த சம்பவங்களால உந்தப்பட்டு பேசறதா நினைக்கறியா."

அவள் வெறிப்பு தொடர்ந்தது.

"ஒரு வகைல அது உண்மைன்னாலும் வேறு சில காரணங்களும் இருக்கு. இப்படி ஒரு சந்திப்பு பத்தி சூசகமா ஒரு தகவல் எனக்கு முன்னமே வந்தது. அதுமட்டுமில்ல.. கருணாகரன் இனி உன்னை கல்யாணம் செய்துக்க வாய்ப்பே இல்லைங்கறது எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும். ஏன்னா அவன் இப்போ.."

குமரவேல், கருணாகரவர்மன் பற்றி சொல்ல வந்து பின் வேண்டாம் என்கிற முடிவுக்கு வந்தவனாக "ஐ ஆம் சாரி.. நான் தேவையில்லாம ஏதேதோ பேசிக்கிட்டு இருக்கேன். உன்னை கல்யாணம் பண்ணிக்க எனக்கு எந்த ஆட்சேபணையுமில்லை. எனக்கு இந்த ராசி, அதிர்ஷ்டம் இதுல எல்லாம் கொஞ்சமும் நம்பிக்கை கிடையாது. அதனால சொல்றேன். அப்புறம் உன் இஷ்டம்.."

அவன் சொல்லி முடித்தவனாய் கிணற்றில் குதித்ததில் நனைந்து சொட்டிக் கொண்டிருந்த தலையை ஒரு உதறு உதறிக் கொண்டான்.

அவள் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

"சரி இனி உன் இஷ்டம். நான் வரேன். திரும்ப கிணத்துல மட்டும் போய் குதிச்சுடாதே." என்றபடி அங்கிருந்து நடந்தான். அவள் நின்று அவ்னைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

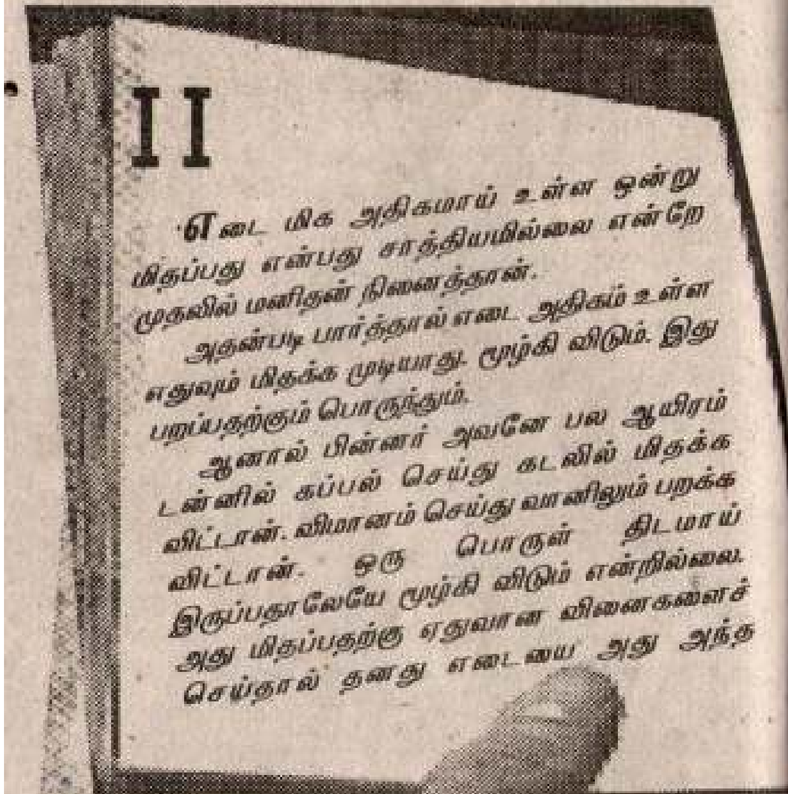
II

ஏடை மிக அதிகமாய் உள்ள ஒன்று மிதப்பது என்பது சாத்தியமில்லை என்றே முதலில் மனிதன் நினைத்தான்.

அதன்படி பார்த்தால் எடை அதிகம் உள்ள எதுவும் மிதக்க முடியாது. மூழ்கி விடும். இது பறப்பதற்கும் பொருந்தும்.

ஆனால் பின்னர் அவனே பல ஆயிரம் டன்னில் கப்பல் செய்து கடலில் மிதக்க விட்டான். விமானம் செய்து வானிலும் பறக்க விட்டான். ஒரு பொருள் திடமாய் இருப்பதாலேயே மூழ்கி விடும் என்றில்லை. அது மிதப்பதற்கு ஏதுவான வினைகளைச் செய்தால் தனது எடையை அது அந்த

வாசலிலேயே நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ராஜாத்தி. குமரவேல் ஆட்டோ ஒன்றில் வந்திறங்கவும் பெருமூச்சு விட்டு வரவேற்றாள்.

"என்னம்மா எனக்காகத்தான் வாசல்லையே நின்னுகிட்டு இருக்கீங்களா."

"ஆமாம்ப்பா. அந்த சிவசாமி வந்திருந்தார். உன் ஃப்ரெண்ட் காணாம போய் கல்யாணம் நின்னு போய்டுச்சாமே."

"ஆமாம்மா.. நான் வரதுக்குள்ள உனக்கு சேதி வந்துடுச்சா."

"எனக்கு பயமா போச்சு. நீபாட்டும் அவனை தேடிகிட்டு காட்டுப் பக்கம் போய்ட்டா என்ன பண்றது."

"போனேம்மா.. ஆனா..." பட்டென்று நிஜம் நாவில் வந்துவிட்டது. அப்படியே அது உள்ளே சுருண்டும் கொண்டது.

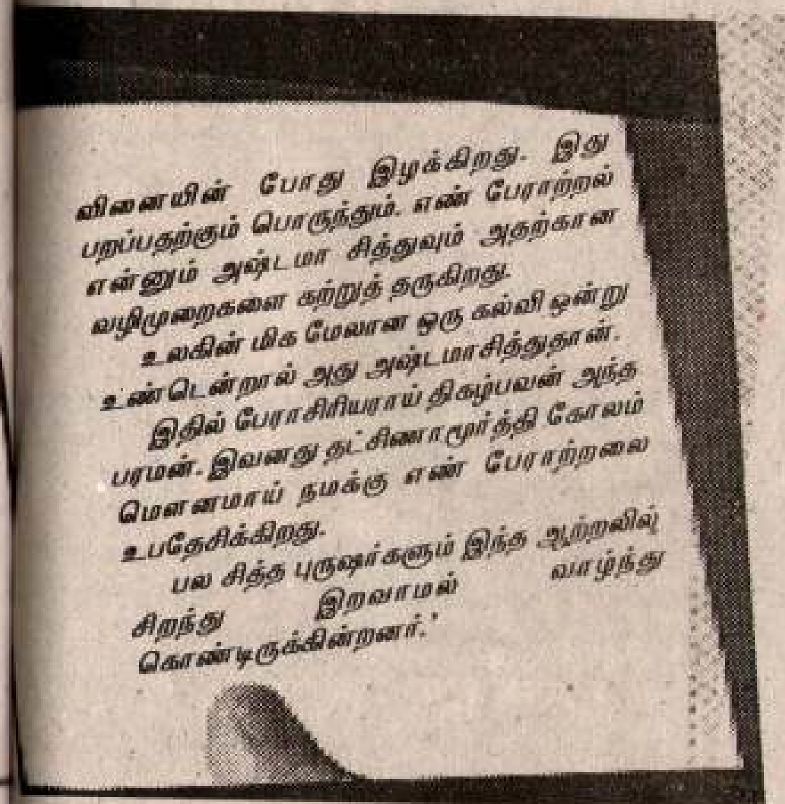
வினையின் போது இழக்கிறது. இது பறப்பதற்கும் பொருந்தும். என் பேராற்றல் என்னும் அஷ்டமா சித்துவும் அதற்கான வழிமுறைகளை கற்றுத் தருகிறது.

உலகின் மிக மேலான ஒரு கல்வி ஒன்று உண்டென்றால் அது அஷ்டமாசித்துதான்.

இதில் பேராசிரியராய் திகழ்பவன் அந்த பரமன். இவனது தட்சிணாமூர்த்தி கோலம் மெளனமாய் நமக்கு என் பேராற்றலை உபதேசிக்கிறது.

பல சித்த புருஷர்களும் இந்த ஆற்றலில் சிறந்து இறவாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்."

"போனியா.. ஐய்யோ, உனக்கு ஒண்ணும் ஆகலையே."

"அப்படி ஏதாவது ஆகியிருந்தா இப்ப உன் எதிர்க்க வந்துருப்பேனாம்மா."

"அதானே.. சரி தம்பி. இனி அந்த பேச்சே வேண்டாம். வா.. டிபன் பண்ணியிருக்கேன். முதல்ல சாப்பிடு. அப்புறமா மத்த பேச்சு பேசலாம்." அவளும் மனுக்கென்று சப்ஜெக்டை மாற்றியவளாய் அவனை சாப்பிட அழைத்தாள்.

"ஆமா அப்பா எங்க."

"மார்க்கெட்டுக்கு போயிருக்காரு. அது சரி இன்னிக்கு நீ ட்யூட்டிக்கு போகணும்ல."

"ஆமாம்மா.. லீவெல்லாம் நேத்தோட சரி."

"உன்னை ஒண்ணு கேக்கணும். அந்த ஜோசிய புத்தகம் எங்கப்பா. நீ எடுத்துக்கிட்டு போய்ட்டியா."

ராஜாத்தி பேச்சோடு பேச்சாக பிரசன்னஜாலம் புத்தகத்திடம் வந்து நின்றாள்.

"ஆமாம்மா.. அதேசமயம் அதை கொடுத்தவரே எடுத்துகிட்டும் போயட்டாரும்மா." என்றான் படுவேகமாக.

அதிர்ச்சியோடு பதிலுக்குப் பார்த்தாள் ராஜாத்தி.

"என்னம்மா நம்ப முடியலையா."

"இல்ல தம்பி.. நம்பறேன். கொஞ்சம் முந்தி ஒரு பைத்தியக்காரன் வந்து கொடுத்ததை எடுத்துக்கிட்டேன் உன் மகன் வந்தா சொல்லிடுன்னு சம்மந்தா சம்மந்தம் இல்லாம சொல்லிட்டு போனான். எனக்கு அப்ப ஒண்ணும் புரியல. ஆனா இப்ப புரியுது."

"அப்படியா."

"ஆமாம்ப்பா. போனது போகட்டும் விடு. அதுதான் புத்தகம்கற பேர்ல இருக்கற ரிஷி ஆச்சே. ரிஷிகளுக்கு எது விருப்பமோ அப்படித்தானே நடந்துக்குவாங்க."

"அங்கதான்மா எனக்கு ஒரு சின்ன சந்தேகம்."

"என்னய்யா."

"அதுல வந்த மாதிரி பத்து நாள்ள எனக்கு ஒரு அரசி பொண்டாட்டியா வரணும் இல்லையா."

"அட ஆமால்ல. நீ கூட சொன்னியே."

"எங்கம்மா. இதோ இன்னிக்கு பத்தாவது நாள். இன்னிக்கு விட்டா மூணு மாசத்துக்கு முகூர்த்தமே இல்லை."

"விடு. ஜோசியம்னா ஒண்ணு நடக்கும். ஒண்ணு நடக்காம போகும். அது அப்படித்தான்."

"இல்லம்மா. அதை நம்பி ஒரு பொண்ணுகிட்ட பெரிய மாவீரன் மாதிரி பேசிட்டேன். நான் ஒரு கிறுக்கன்மா. ஒரு பக்கம் இதையெல்லாம் நம்பாம சந்தேகப்பட்டுகிட்டே இன்னொரு பக்கம் நம்பியிருக்கேன். என்னை என்னன்னு சொல்றது."

அவன் தன்னையே நொந்து கொண்ட போது வாசலில் கார் ஒன்று தேங்கும் அரவம். அவனும் ராஜாத்தியும் திரும்பிப் பார்த்தனர். காரிலிருந்து காந்தமலை ஜமீன்தாரும், பாளையக்காரருமான நிலா

என்கிற நித்யமாலினியின் அப்பாவும் அம்மாவும் இறங்க, கூடவே நிலாவும் அவள் தங்கை சித்ராவும் சேர்ந்து இறங்கினர். பின்னாலேயே இன்னொரு கார். அதிலிருந்தும் தடபுடலாய் சிலர் இறங்கினர்.

ஒரு ஆச்சரியம் போல அவர்களிடையே குமரவேல் குடும்பத்துக்கு மிகப்பரிச்சயமான சிவசாமி இருந்தார்.

"இந்த வீடுதான் வாங்க.." என்று அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தார்.

"என்ன சார் இது.. இவங்கள்ளாம் எதுக்கு என் வீட்டுக்கு.." குமரவேல் கேட்டபடியே நிலாவை பார்த்தான். அவள் தலை தாழ்ந்திருந்தது.

"என்ன தம்பி நீங்க.. உன்னை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னு அந்த பொண்ணுகிட்ட சொல்லிட்டு வந்துட்டீங்களே. பதிலுக்கு அவங்களும் முறைப்படி வந்து சம்மந்தம் பேசினாத்தானே மரியாதையா இருக்கும்."

"சம்மந்தமா."

"ஆமாம். சம்மந்தம் பேசத்தான் வந்துருக்கோம். சிவசாமி நீங்க நகருங்க. மிச்சத்த நான் சொல்றேன். நிலாவோட கல்யாணம் நின்னு போன நிலைல ரொம்ப மனசு உடைஞ்சு போனோம். அப்ப ஒரு பெரியவர் ஒரு புத்தகத்தை கொடுத்து இந்த புத்தகத்துல உங்களுக்கு விடை இருக்கு கவலைப்படாதீங்கன்னார்.

பிரிச்சுப்பார்த்தா அது ஒரு பழைய ஜோசிய புத்தகம். எனக்கு இந்த ஜோசியத்துல எல்லாம் நம்பிக்கை இல்லை. ஆனா என் மனைவி நம்பிக்கையோட இதை எப்படி பார்க்கணுமோ அப்படிப் பார்த்து பலன் தெரிஞ்சுகிட்டா.

அதன்படி என் மகள்கிட்ட கோபப்பட்டு பேசியிருக்கா. அதுல அப்படித்தான் குறிப்பு வந்துச்சாம்.

'சினம் கொண்டு சீறிடவே - மணம்
கெட்ட மங்கையும் ஓடுவாள் தனிவழியே..
தனி வழிச் சென்றவள் இனி என் கணவன்
இவனென்றே கனிவாய் திறப்பாள்

திரும்ப வந்து..'ன்னு அந்த பாட்டைகூட பாடிச் சொன்னா. அதன்படியே கோபப்பட்டு இவ பேச என்

பொண்ணும் வருத்தப்பட்டுகிட்டு எங்களை விட்டு யாருக்கும் தெரியாம எங்கையோ போய்ட்டா. அப்புறமா கொஞ்ச நேரம் கழிச்சு திரும்ப வந்து உங்களைப் பத்தி சொன்னா..

எங்களுக்கும் புரிஞ்சு போச்சு. ஆனா நீங்க யாரு என்ன எதுன்னு தெரியாதே. திரும்ப அந்த புத்தகத்துலையே விடை தேடுனோம். உங்க முகவரி வந்தது. தேடிகிட்டு வந்தோம். வழியில இதோ இவர்கிட்ட அட்ரஸ் காட்டி வீடு எங்கன்னு கேட்டோம். இவர் நேரா இங்கையே கூட்டிக்கிட்டு வந்துட்டாரு. இதுதான் சங்கதி."

ஜமீன்தார் மூச்சு விடாமல் பேசினார். குமரவேல் ஸ்தம்பித்திருந்தான். அதற்குமேல் ராஜாத்தியும்.

"என்ன தம்பி.. கேவலம் ஒரு ஜோசிய புத்தகத்தை நம்பி ஒரு மாஜி ஜமீன்தார் இவ்வளவு தூரம் வந்துருக்கானேன்னு பாக்கறீங்களா."

அவரே திரும்பிக் கேட்டார்.

"ஐய்யய்யோ.. அப்படி எல்லாம் ஒண்ணும் இல்ல. அதே சமயம் அது புத்தகம் இல்லீங்க. சாமி."

"உண்மைதான். ஆனா சத்தம் போட்டு நாலு பேர்கிட்ட சொல்ல முடியாது. சொன்னா சிரிப்பாங்க."

"ஏன் சொல்லணும்.. எதுக்கு சொல்லணும்.. சொல்ல வேண்டாம்.. சொல்லவும் கூடாது."

"என்ன சொல்றீங்க. புரியல எனக்கு."

"புரியலையா.. பரவால்ல போகப் போகதானா புரியும். இன்னும் நேரம் வரலை. அதான்."

"நேரம் வரலையா."

"ஆமாம் நான் கேள்வி கேட்டப்போ எனக்கு இப்படித்தான் பதில் சொன்னாங்க. நான் இப்ப திருப்பிச் சொல்றேன். அவ்வளவுதான்."

"என்னவோ சொல்றீங்க. சரி நாங்க இப்படி வந்ததுல உங்களுக்கு ஆட்சேபணையில்லையே."

குமரவேல் பதிலுக்கு ராஜாத்தியை பார்த்தான். அவள் நிலாவை நெருங்கி திருஷ்டி கழித்தாள்.

"என் மகன் எவ்வளவு பெரிய காரியம் பண்ணியிருக்கான். இதுக்கு எதிரா பேச நாக்கு வருமா."

என்றாள் அவளும்.

"அப்ப இன்னிக்கு மோதிரம் மாத்தி நிச்சயம் பண்ணிடுவோம். முகூர்த்தம் சித்திக்கும்போது கல்யாணத்த வெச்சுக்கலாமா."

"வேண்டாம். இப்பவே இன்னிக்கே கல்யாணத்த முடியுங்க. இந்த பொண்ணுக்கு இனியும் நல்ல விஷயம் தள்ளிப் போகக்கூடாது."

ராஜாத்தி அழுத்தமாகச் சொன்னாள். ஆமோதிக்கற மாதிரி தோட்டத்தில் காக்கை ஒன்றின் கரையும் குரல்.

குமரவேல் அதைக் கேட்டு சிலிர்த்துப் போயிருந்தான்.

பொய்கைக் குகையில் கருணாகரவர்மன் பேசியது காதில் எதிரொலித்தது.

'வாழ்க்கையில் அதன் ஓட்டத்தில் லாஜிக் கிடையாது. அது எப்படி வேண்டுமானால் திரும்பும். அதில் எதுவும் நிகழும்.'

நிகழும் போது அதை ஏற்பதைத் தவிர மனிதர்களுக்கு வேறு வழியும் கிடையாதா.

அப்படி ஒரு வாழ்க்கையில், அதன் போக்கில் போகப் பிடிக்காமல்தான் வாழ்க்கையை தங்கள் வசப்படுத்த அவர்கள் சித்து, யோகம் என்று திசை திரும்பினார்களோ.

மெல்ல.. மிக மெல்ல குமரவேல் மனதுக்குள் ஒரு ஞான வெளிச்சம் பரவுகிறமாதிரி இருந்தது. ஆனால் அவனையே விழுங்கி விடுவதுபோல பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அந்த ஜமீன் அரசி.

முற்றும்